N:r 9. Årg. 20. I MAJ 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »Sinim», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Människans svaghet och Guds kraft. — Brefafdelningen. — En afton hos "Solskenet". — Bibeln på hakka-språket. — Af deras frukter skolen I känna dem. — Missionstidningen. — Personligt meddelande. — Program för Sv. Missionens i Kina årsmöte. — Jullådorna.

Människans svaghet och Guds kraft.*

Joh. 6: 52—71.

Herren har gifvit mig att stanna inför en enda vers ur den upplästa texten för i dag, nämligen v. 63: "Anden är den som gör lefvande, köttet är till intet nyttigt. De ord, jag har talat till eder, äro ande och äro lif."

Vår svaghet ligger i att se på och fästa oss vid det yttre, under det att Guds kraft är osynlig och oftast fördold för vår blick. Vi behöfva därför af honom föras djupare och djupare in i Kristi hemligheter för att förstå hans kraft och få del af densamma.

Enligt vår text var det många, som här togo anstöt af Jesus. Hvarför? Emedan de *icke förstodo* honom. När han t. ex. talade om sitt kött och sitt blod och sade, att de måste äta detta kött och dricka detta blod för att få lif, trodde de, att han talade om sin egen kropp. De togo detta hans tal helt bokstafligt, och därför blef det dem till anstöt. Äfven vi stå i samma fara och falla ofta i samma grop, emedan vi tyda det bokstafligt, som bör tydas andligt, eller ock tyda det andligt, som bör tydas bokstafligt, "och hvem är härtill skicklig?"

Hvad menar då Jesus med sitt kött och sitt blod, och hvad menar han med att äta och dricka detsamma? Han förklarar det genom att säga: "*De ord*, jag har talat till eder, äro ande och äro lif". Det är Jesus Kristus själf, som har kommit och i *evig ande*, som det heter, offrat sig åt Gud. Det är honom, vi tillegna oss genom ordet och tron, så att han går in i vårt lif, alldeles som den mat vi äta, går in i vår kropp och gifver oss näring och styrka och underhåller lifvet. Det är *Jesus själf*, icke i köttslig bemärkelse utan i *evig andes* bemärkelse, som vi få del af, då han kommer till oss genom ordet, genom Anden och genom tron. Därför säger han: "De ord, jag har talat till eder, äro *ande och äro lif*", och det är detta vi behöfva såväl för vårt enskilda lif som för församlingens lif och för allt vårt arbete både hemma och ute på hednafälten.

Men hvad menar Jesus, när han säger: "Köttet är till intet nyttigt?" Johannes säger: "Ordet vardt kött och bodde ibland oss." Om han icke blifvit kött, hade aldrig apostlarna och icke heller vi kunnat säga: "Vi skådade hans härlighet såsom den af Fadern enföddes härlighet". Men inför dessa människor, som icke förstå honom, säger han: "Köttet är till intet nyttigt." Jag undrar, om icke vi behöfva höra samma ord. Det yttre, våra gudstjänstbruk och sakrament, ja, Guds eget ord t. o. m., hvad är det, om icke Guds Helige Ande kommer med? Det är kött, det är till intet nyttigt. Likväl kunna vi icke undvara det. Nej, vi behöfva det yttre. Men det får icke *stanna* vid blott det yttre. Vi behöfva det väsentliga, det inre, själfva kraften och kärnan. Låt oss taga ett par bilder! Vi tänka

* Missionsföredrag den 14 mars i Betlehemskyrkan i Stockholm af missionär Rikard Andersson.

oss ett skepp, som ligger där med mycket vackra, hvita segel. Det ligger stilla. Hvarför? Det saknas kraft, det saknas vind. Jag har flera gånger i Kina stått och sett på, huru båtmän gått på flodkanten eller nere i vattnet och dragit sina båtar med hissade segel, emedan de saknat vind. Men om vi därför skulle säga: Seglen äro till ingen nytta, så taga vi fel. Så länge det icke *finns vind,* göra de ingen nytta. Men i samma ögonblick vinden kommer, fyllas de, och så slippa båtmännen det mödosamma dragandet.

En annan bild: Vi tänka oss ett gevär eller en kanon. Kunna vi väl säga: Detta vapen är till intet nyttigt, det är krutet, som gör verkan. Det är sant. Men om vi hade bara krutet och intet vapen, hur ginge det då? Om själen eller anden lämnar kroppen, är kroppen till ingen nytta, den är död. Anden behöfver kroppen för att kunna verka, men kroppen är ändå *liflös* utan själen.

Det är just detta, Jesus menar. Låtom oss se till, att vi icke sakna *kraften,* att vi i vårt arbete för Guds rike icke hafva blott ett vackert skepp med hvita vackra, hissade segel, men ingen vind, att vårt arbete icke är liksom ett vapen utan den nödvändiga kraften inuti, eller såsom en kropp utan ande. Det är för detta, Jesus vill varna oss. Vi gå till vår egen erfarenhet. Hur många gånger hafva vi icke läst vår bibel och där funnit ord, som, då vi voro i djup sorg, blefvo oss till rik hugsvalelse, ja, alldeles förvandlade vårt lif! Vi behöfde af någon anledning gå till Gud och få hjälp. Han gaf oss ett ord, som skänkte oss *kraft.* En annan gång gingo vi till *samma ord,* men då var det ingen kraft i det ordet. Själfva Gudsordet utan Andens kraft blir till ingen nytta. Hafva vi icke ofta böjt våra knän antingen ensamma i vår bönevrå eller tillsammans med Guds folk och känt, att himmelen var som öppen öfver oss, att vi mötte Jesus ansikte mot ansikte och kände hans kraft? Men en annan gång, då vi böjde våra knän, var himmelen som koppar öfver oss. Vi kände ingen kraft. Anden var icke med. Fadern söker sådana tillbedjare, som tillbedja honom i *ande* och *sanning.* Huru många gånger ha vi icke suttit och hört en predikan och därvid känt, att det var något, som tilltalade vårt sinne och förstånd. Ändå hafva vi icke känt *Andens* kraft, och intrycken ha försvunnit. Ibland har jag tänkt: Är felet hos mig eller hos predikanten? Ja, felet kan vara hos predikanten, men ofta nog är det hos oss, som sitta och höra. Om vi ropade mer till vår himmelske Fader för honom, som bär fram ordet, skulle Anden komma öfver både honom och oss och ordet blifva till ande och lif. Men om vi se på dessa yttre medel: ordet, bönen och predikan, hur ofta blir icke alltsammans likt kött utan ande! Men själfva köttet är till intet nyttigt. Det är Anden, som gör lefvande.

Jag tänker också på missionen. Om vi taga i betraktande de stora offer, som verkligen göras, de stora summor, som Guds barn offra för hednamissionen, och de många missionärer, som hafva sändts ut, visst måste vi då säga: "Gud vare tack för hvad som har gjorts!" Och likväl, huru djupt behöfva vi icke blygas inför vår Gud, när vi tänka på dessa offer och på de många sändebud, som gått ut! Hvad är resultatet? Har det icke varit mycket af den egna kraften med i arbetet och endast litet af Guds kraft? När vi se på statistiken och tänka: "Det är ändå icke så litet vunnet", ack, Gud ser mången gång mycket mindre än vi se — liksom ock mången gång mycket mer än vi tycka oss se. Det har i alla fall i det hela varit mycket af kött och endast litet af Ande. Vi behöfva ställas inför Jesus i ordet, så att vi undfå det eviga lifvets ande, som härskade och bodde i honom, och genom hvilken han verkade.

Jag fruktar, att mer än en bland oss vill säga, som några gjorde, hvilka hörde Jesu ord: "Detta är ett hårdt tal". Men Jesus uttalade det i alla fall. Vi ville gärna, att denna tacksägelsedag för vår mission äfven blefve en bot- och bönedag. Vi behöfva oändligt mycket mer andekraft öfver oss. Och hvarifrån skall den kraften komma? Jo, ofvanifrån, från Guds Helige Ande. Anden *är* oss gifven. En ordets tjänare sade en gång: "En af mina diakoner brukade bedja: 'O, Gud, öppna himmelen och sänd ned din Ande öfver oss!' Jag tog honom afsides och sade: 'Min vän, din bön kommer 1900 år försent.' Anden har kommit för längesedan, men han har fått för litet makt med oss. Kraftkällan är en gång gifven, den är öppnad. Vi behöfva blott se till, att vi komma i rätt ställning till vår Gud, så att hans kraft kan flöda till oss." Vi tala ofta om Andens och naturens lagar. För att t. ex. komma åt den elektriska kraften måste man följa vissa lagar. Man skapar icke en ny kraftkälla och en ny kraftstation, om man vill ha kraft eller ljus, utan blott sätter sig i förbindelse med den kraftkälla, som redan finns. Vi missionärer och alla Guds barn, som vilja draga ned den himmelska kraften öfver arbetet på missionsfältet så väl som här hemma, vi behöfva se till, att vi verka efter de lagar, som Gud har lagt ned för sitt rikes utbredande på jorden, och till detta hör, att vi först och

främst stå i *rätt hjärteställning* till vår Gud. Många ha måhända intresse för missionen, utan att Jesus Kristus själf blifvit den verkande, drifvande kraften i deras intresse. Ja, vi, missionsarbetare, kunna arbeta, utan att det är den lefvande kärleken från hans hjärta, som drifver oss. Vi behöfva rannsaka oss själfva och se till, om det är något, som ligger emellan oss och vår Gud, som hindrar hans kraft att tillströmma oss. Jag har hört sägas af personer, som känna elektricitetens lagar, att om man blott sätter ett litet papper mellan gaffeln till den elektriska spårvagnen och tråden, är kontakten genast bruten och vagnen stannar. O, vänner, kan det icke vara så äfven i Andens rike, att det är något *litet*, som har kommit mellan oss och vår Gud, som hindrar kraften från honom att strömma ned till oss? Jag har många gånger här hemma berättat om en man, som Gud sände till oss därute i Kina, såsom jag tror till svar på många års bön om väckelse. Vi hade bedit och väntat och bedt vissa män, som Gud användt på andra håll, komma till oss, och så kom denne man, utan att vi hade anmodat honom. Det var en infödd evangelist vid namn Hsie. Han höll flera dagars konferens i Honan-fu, och alla våra kristna voro samlade från det stora distriktet, såväl från Singan som Mienchih, Yongning och Honan-fu. Det var en stor skara af sådana, som hade behof att komma närmare Gud. Jag satt och hörde denne mans vittnesbörd i fyra dagar och frågade mig själf: "Hvad är hemligheten till hans andekraft?" Han talade två timmar i sträck på f. m. och lika länge på e. m., men ingen tycktes känna sig trött. Det var, som om Guds Ande hade talat till hvarje hjärta. Hans predikan var ett *personligt, lefvande vittnesbörd* om huru Gud hade fört honom steg för steg. När han slutat dessa fyra dagars konferens, kände jag lika tydligt, som om någon hade sagt mig det: "Där har du hemligheten till denne mans kraft. Han har sett till, att ingenting fått stå emellan honom och Gud." Jag skall försöka att i korta drag vidröra de mest vitala punkterna af hans lif. De skildra för oss, huru Gud kan taga ut en man från själfva hedendomen och sätta honom på *helig mark*, så att han blir en andlig kraft i Guds rike och icke blott kött.

Hsie hade, som han själf berättade, varit procentare. Han hatade på den tiden utländingarna och de kristna. Så hände, att en kristen kines kom och slog sig ned i den köping, där han bodde. Han hyrde i samma hus som Hsie, och så kommo de att bo vägg om vägg med hvarandra, och väggen var endast half, den räckte icke upp till taket. Hsie hörde allt, som sades i den nämnde mannens hem, och lyssnade noga för att få höra, när han slog sin hustru och förbannade henne, men fick aldrig höra något sådant. En dag kände han det, som om marken sviktade under hans fötter, och han sade till sig själf: "Denne man har rätt och jag orätt." Han gick till missionären och sade: "Jag vill tro på den Jesus, som ni förkunnar, ty jag har sett honom uppenbarad i en af edra församlingsmedlemmars lif. Nu vill ock jag tro på denne Jesus." "Jag kom", så berättar han själf, "till tro. Jag blef förd från mörker till ljus. Jesus Kristus lyste öfver mitt lif. Men det kom icke blott glädje och frid. Hans ljus föll öfver min affär, och jag såg, att en Jesu Kristi lärjunge icke kan hålla på med en sådan, som den jag bedref. Det blef en väldig strid i min själ. Det gällde att välja mellan Jesus och min affär. Jag kände, att de pengar, jag på den vägen förvärfvat, voro blodspengar. Jag satte mig ned och skref till mina låntagare: 'Jag efterskänker allt'. Jag blef fattig den dagen, men rik för Gud."

Så gick denne man ut och förkunnade evangelium utan den minsta ersättning. Efterhand fingo missionärerna reda på honom och sågo, att Gud bekände sig till hans arbete, och så blef han anställd som evangelist. Efter en tid blef han tillfrågad, om han ville följa med till Honan till en konferens, ledd af Mr Goforth. Det ville han gärna. Han tyckte det skulle vara af intresse att få företaga en sådan resa, och i sitt innersta längtade han äfven efter Guds kraft. "När jag kom till konferensen", så berättar han själf, "erfor jag redan den första dagen vid förmiddagens möte Guds kraft. På middagen gick jag ut och köpte några småsaker, ett par vaser och annat smått, för att gifva åt några gamla vänner. Men vid eftermiddagsmötet var mitt hjärta hårdt som sten. Jag såg mig omkring och tänkte: "Är det likadant för alla?" Nej, jag såg somligas ögon lysa af glädje, andras ögon fulla af tårar, men mitt eget hjärta var hårdt som sten. Jag tänkte: "Hvad är detta? Jag blef så välsignad på f. m. Hvarför icke också nu? Felet kan icke vara hos predikanten, eftersom andra få välsignelse." Jag kände mig mycket olycklig och gick ensam med Gud och frågade honom. Då var det, som om han hade satt sitt finger på de där små sakerna, som jag hade köpt. Jag frågade ett par af bröderna: 'Tror ni, att det kan vara detta'? 'Åh', sade de, icke tror du väl, att Gud bryr sig om sådana småsaker!' Det kändes i alla fall, som om det var just detta, som oroade mig. Nästa dag var det på samma sätt. Jag fick ingen frid. Nu

gick jag hem från mötet. Inkommen i mitt rum tog jag de där sakerna och kastade dem så långt bort jag kunde. Sedan gick jag tillbaka till mötet, och himmelen var såsom öppen öfver mig." — Nu torde någon fråga: Men hvarför behöfde han göra sig af med de där småsakerna? Han säger själf härom: "Så litet det var, hade detta kommit emellan mig och Gud. Gud sade till mig: 'När du kommer hem, skola dina vänner se, att du har varit långt borta. De skola se på dig och tänka på dig, huru märkvärdig du är, men icke se mig och icke tänka på, hvad jag fått göra med dig.' Ju närmare jag kom Gud, dess tydligare blef det mig, att jag måste kasta bort dessa saker, så obetydliga de än voro, ty det var *motivet* till köpet, som kommit emellan mig och Gud."

Denne man har sedan rest i sex hela år från provins till provins, från församling till församling, och hvar han drager fram, har Guds kraft uppenbarats. Många hedningar hafva genom honom blifvit förda från mörker till ljus, och de kristna hafva nästan öfverallt dit han kommit, blifvit förnyade. Denne man hade tagit steget ut och röjt undan ur sitt lif det, som kunde hindra Guds kraft att strömma till honom och genom honom ut till andra. Han hade följt, och han följer Andens *lag*, och resultatet är *ande och lif*.

Vi som tro på Gud, hafva vi icke många gånger känt Herrens maning? Gud har liksom satt sitt finger på olika saker i vårt lif, och när vi följt hans maningar och röjt undan, hvad som hindrat, har kraften strömmat till. Det som hindrar, kan vara något så fint, så obetydligt som, bildlikt taladt, ett litet tunnt papper, och ändå har det varit nog för att störa kontakten mellan oss och Gud.

Hvad som mer än något annat förvandlar vårt arbete, våra offer och ordet självt till ande och lif, är bönen. Då vi 1912 fingo återupptaga arbetet efter revolutionen, härjade röfvare rundt omkring i vårt distrikt, och våra systrar kunde icke, såsom de brukade, vara ute i byarna, och jag var själf så godt som innestängd på grund af det myckna arbete, som ålåg mig såsom ensam manlig missionär på stationen. Vi sade till hvarandra: "Kunna vi icke göra mer, så kunna vi åtminstone komma tillsammans och bedja." Och detta gjorde vi regelbundet tillsammans med våra evangelister och bibelkvinnor. Hvad hände? Jo, under den tid, då vi tillsammans bådo om Guds kraft, fingo våra kolportörer sälja öfver 40,000 ex. evangelier och traktater, där vi förut under motsvarande tid fått sälja endast omkring 3—4 tusen. Det året kommo flera själar till Herren, om hvilka jag kan säga, att nästan hvar och en blef en missionär. Så snart de kommit till tron, började de vinna andra. Just det året gaf Gud oss väckelse. Vi hafva förut ofta tänkt, att när vi varit ute i arbete och satt till så mycket som möjligt af vår kroppsliga kraft, skulle verket gå framåt. Men det är icke på den vägen det går mest framåt. Det är *Anden*, som gör lefvande, köttet är till intet nyttigt. Och Anden kommer genom Guds barns böneoffer. Härmed är dock ej sagdt, att det ej kräfves också arbete från vår sida. "Bed och arbeta", vill Gud säga. Vi åter vilja gärna säga: "Arbeta och bed!" och låta så arbetet sluka all tid.

Många af eder ha säkert hört om de väckelser, som gått öfver Korea. På hvad sätt uppstodo dessa? Jo, det var en ung läkare och hans vän, som kommo ut till Korea, fyllda med Jesu Kristi nitälskan och kärlek. Dessa två kommo öfverens att bedja Gud om väckelse öfver hela Korea. De fingo med sig nästan alla missionärer i landet. Alla bådo en viss tid på dagen under en bestämd tid. De höllo på i fem, sex månader utan synligt resultat. Några menade, att man skulle sluta upp med dessa bönemöten. Man kunde ju bedja hemma, en hvar för sig. Men andra förklarade: "Nej, låtom oss hålla på att bedja och icke förtröttas!" Så fortsatte de, tills åtta månader hade gått. Då kom Guds svar, och vi känna resultatet.

Det berättas om missionär Jansen, som arbetade bland frigifna negrer i Sierra Leone, att han redan som ung hade fått erfara sanningen af det ordet: "Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig." Han hade i England kämpat en hård kamp med fattigdomen men pröfvat, att det nämnda ordet höll. Och nu tänkte han: "Höll det i England, så håller det också på Guldkusten." Han började bedja oaflåtligen. Och hvad hände? Gud rörde dessa oåtkomliga människors hjärtan, en väckelse bröt ut, och Jansen hann icke upp ur sin säng om mornarna så tidigt, som dessa sökare kommo för att få del af lifvets ord. När han tittade ut ur sin hydda, fick han se dem ligga på knä rundt omkring och bedja.

Det är *böneoffer*, vi behöfva i vårt missionsarbete. När Elia *bad* på Karmel, föll eld från himmelen och gjorde, hvad Elia icke kunde göra, d. v. s. vända folkets hjärtan till lefvande Gud. Vi prisa Gud för hvarje offer af medel och sådant — vi kunna ej undvara detta. Men hvad vi framför allt behöfva, är *bön, förbön*, som öfver oss drager ned himmelens krafter, så att vårt arbete icke blir kött utan ande och lif, och att själar så blifva frälsta.

Det berättas från Brödraförsamlingens historia, att grefve Zinzendorf en gång tog med sig några bröder ur församlingen för att besöka St. Thomas i Västindien. Det hade nämligen sports, att förföljelse där utbrutit, och att missionärerna hade blifvit satta i fängelse och mycket illa behandlade. Grefve Zinzendorf reste, som sagdt, dit med bröderna för att se, hvad som i denna sak kunde åtgöras. Innan de landstego, säger han till sina följeslagare: "Tänk, om vi icke träffa någon af bröderna, om de icke mer äro där!" "Nåväl", blef svaret, "då äro ju *vi* där." Hvarifrån kom denna missionskärlek? Jo, från en lefvande, *bedjande* församling af män och kvinnor. Se, när Gud får hemförsamlingen till en *bedjande* församling, skola de olika missionssällskapen icke sakna, hvad som behöfves i det *yttre* ute på missionsfälten, men framför allt äga det *inre, Guds kraft,* den Helige Andes kraft. Amen.

Brefafdelningen

Utdrag ur bref.

Hoyang den 21 jan. 1915.

. . . Mellan jul och nyår var här mycket folk. Herr Bergling hade inbjudit medhjälpare och utstationsarbetare till några dagars konferens och bibelstudium. I opieasylen är det fullt. De kvinnor, som nu äro här, äro synnerligen skrala till hälsan. Dagny och jag ha hvarsitt möte med dem dagligen, och så söka bibelkvinnan och jag lära dem läsa. I köket få de turvis hjälpa till. Så få de städa sina rum, och nu, då det är soliga, vackra dagar, ha vi gymnastik och lekar ute. Det är så lustigt att se dem stulta i väg på sina små fötter. Icke alla ha nämligen ännu löst sina fötter. De stora barnen! O, att Gud riktigt finge fatt på dem med hjärteomskapelse! Det ser hoppfullt ut med ett par. Andra äro ännu kvar i sin falskhet. Vi ha just i dag haft räfst för bortkomna småting.

F. n. då det inte är lämpligt att resa ut, drifver jag på litet med mina studier. Efter det kinesiska nyåret tänker jag åter bege mig ut på bybesök. Då jag var ute i oktober och november, fick jag riktigt smak för det arbetet. Sökte då upp åtskilliga af vinterns patienter i deras hem och byar.

Så glada de blefvo att se, det man hade omsorg om dem, och så brådt de fingo att kalla in sina grannar till möte! I somliga hem har ordet fått ingång så till vida, att det läses dagligen. Särskildt uppmuntrande var ett besök i ett förmöget hem. Mannen, respektabel till det yttre och treflig till sättet, kom emot oss med sin hustrus Nya testamente och frågade efter ett och annat tecken. Han hade dagligen läst i boken allt sedan hustruns hemkomst och hade riktigt väl reda på Jesu födelse, lif och död. Sonhustrurna, tre till antalet, snygga och trefliga, hade af mor lärt sig sången: "Jesus älskar mig." Vi kände oss så uppmuntrade, och bibelkvinnan sade till mig: "Detta hus har frälsning vederfarits." Glömmen icke att bedja för sådana, som bo afskilda, och som af långa vägar eller klen hälsa äro hindrade att besöka någon predikoplats, såsom fallet var med dessa!

Men hvad skall man säga, när man vid sidan om dyrkandet af den sanne Guden finner, att familjealtaret med stamtaflor och rökelsekar ännu finnas kvar? Inte är det bara uppmuntran, man röner. Flera hade tyvärr fallit tillbaka i sin last och sågo bleka och eländiga ut. Så var t. ex. fallet med en döpt kvinna. Hon har nu kommit hit för att åter bli afvand.

Skall kanske nu säga några ord om kvinnorna Ma — våra bönebarn. Den gamla f. d. bibelkvinnan blef i fjol åter upptagen i församlingen. (Se S. L. n:r 13, 1914). Den unga frun visade lust att få mer undervisning och reste därför till Anna Erikssons klass i Hancheng. Kom efter en liten tid hem glad och nöjd, men häromdagen hände henne något ledsamt. Hon blef andebesatt. Bibelkvinnan berättar, att unga fru Ma gick utanför sin bostad, då en hund kom skällande emot henne. Nu får hon för sig, att hon är en tiggerska, går in i sitt eget hem och ber om mat, talande ej med sin egen röst utan med den unga kvinnas, som mannen lockat bort från det hem, som redan hade köpt henne, och som i förtviflan öfver sitt felsteg med gift hade beröfvat sig lifvet.

Den aflidnas ande var fridlös och sade vidare: "Jesus vill inte ha mig, jag hör hvarken himmel eller helvete till." Då säger mannen: "Var lugn, jag skall bränna rökelse och papper för dig." "Nej", säger anden, "det vill inte Jesus. Han är ej nöjd med sådant offer." Därpå tar hon bröd och smular sönder liksom för att ge åt sitt lilla barn, som emellertid var dödt, utlagdt och uppätet af en hund — troligen densamma, som skällde efter Ma-ta-sao.

Medan anden talade i stackars fru Ma, hade hon feber. När den gick ned, blef hon bättre. Jag har besökt henne ett par gånger. Hon såg litet medtagen ut, var sig annars lik. Så synd om henne!

Sådan besättelse lär inte vara ovanlig här ute. Det är, som om ondt och godt strede på lif och död i detta hem. Den gamla syndens dom hvilar ännu däröfver, så länge mannen håller på med hedniska ceremonier. Ja, fienden är verksam, men Herren lefver, och han hör bön. Senast kunna vi nu glädja oss öfver att distriktets skolinspektör, som var en hätsk fiende till läran och hänsynslös i sin behandling af såväl lärare som föräldrar, nu är afskedad och ersatt af en, som synes vilja närma sig de kristna.

Viljen I i bön ihågkomma Hoyangs barn? Jag har nu gjort ett nytt försök att samla in en liten skara till söndagsskola — några få ha kommit, men vi längta efter flera.

Så ha vi besök i hemmen. Tänken på oss i allt! Här är fullt upp att göra. Gud vare tack för hälsans dyra gåfva och för hans trofasta omsorg om oss! Nu sist varma hälsningar till eder alla, bedjande vänner, och tack för det gångna året!

I Herren tillgifna
Emy Ohrlander.

En afton hos "Solskenet".

Från hemarbetet.

Rundt omkring ett inbjudande kaffebord sitta i full verksamhet ett tjugutal flickor, från 5—6-åringen till ett par, som fyllt 16 år. De äro som vanligt om måndagsaftnarna samlade till symöte. Denna kväll är dock litet olik de vanliga. En vän till "Solskenet", som under veckan fyllt 50 år, hade inbjudit den lilla skaran till sig, och om glädjen var stor hos barnen, var den ej mindre hos 50-åringen. Eljest samlas syföreningen "Solskenet" till sina arbetsmöten i en sal, där flera af flickorna om söndagarna gå i söndagsskola. "Solskenet" har sin hemvist i det vackra Östergötland. Föreningen är inte gammal, $1^1/_2$ år blott. Där arbetas dels för S. M. K., dels för fattiga i hemlandet, och det är så roligt. Flickorna komma så gärna, ehuru de sällan såsom denna afton bjudas på traktering. De båda timmarna från 7 till 9 arbetas det, sjunges och föreläses något godt och nyttigt. Efter aftonbönen föreslå flickorna alltid själfva sången: "Bred dina vida vingar, o Jesus, öfver mig", en sång, som de aldrig tyckas tröttna på. Denna afton förelästes om "lille Rolands resa med far och mor i Kina", som hans mamma beskrifvit i "Sinims Land". Äfven lästes åtskilligt om slumsystrarnas arbete i Sverige, och härvid förklarade en liten tös, "att slumsyster skulle hon bli". Kanske någon af de andra flickorna i sitt hjärta tänkte, att missionär ville hon bli; vi veta det ej. Till något godt äro de alla ämnade, dessa kära små "Solskensbarn", och huru innerligt önska vi ej, att sången: "Låt oss sprida solsken, hvarhelst än vi gå", som de äfven så gärna sjunga, blefve ett uttryck för deras hjärtans önskan, och att de alla, hvar på sin plats, förhärligade Gud! De arbeten, som utföras, få ju ej beskådas med kritikens utan med kärlekens ögon, ty många af de små äro nybörjare både i att sy och sticka. "Solskenets" mål är ej enbart arbetena. Det har ett högre mål: det vill få tillfällen att så den ädla säden i unga hjärtan. Hvile Guds välsignelse öfver allt arbete både ute och i hemlandet!

En vän till "Solskenet".

Guds ord — hvem kan utsäga det värde, de böra äga för oss? Hvarje ord för med sig Guds hela lif, all hans frälsande kraft och kärlek.

Bibeln på hakka-språket.

Förutom wenli-dialekten, det kinesiska språkets klassiska och rent litterära form, som förstås endast af de lärda, samt mandarindialekten, som talas af omkring tre fjärdedelar af Kinas folk, och som de flesta kineser med någon bildning kunna läsa, finnas i detta land en massa olika dialekter, förnämligast i dess södra och sydöstra del. Dessa, som begagnas i dagligt tal, och som hvart och ett talas af miljoner människor, äro så afvikande från hvarandra, att de kunna sägas utgöra rent af olika språk. Brittiska och Utländska Bibelsällskapet har redan utgifvit delar af den Heliga Skrift på 14 af dessa kinesiska dialekter — däri inbegripet två former af mandarin-dialekten. Icke minst viktig är hakka-dialekten, som hufvudsakligen talas i provinsen Kwangtung.

Kwangtung eller Canton är en provins till ytinnehåll ungefär så stor som konungariket Italien men med ännu större befolkning. Denna provins sträcker sig utmed södra kusten af Kina och har en längd af öfver 133 sv. mil. På grund af sitt läge utmed hafvet och sina utmärkta hamnar, sina naturliga rikedomar, sin fruktbara jord och sitt tropiska klimat blef denna provins i forna tider säte för en omfattande handel med utlandet och kom tidigare än någon annan af Kinas provinser i beröring med främmande nationer.

De första kristna missionärer, som anlände till Kina, voro jesuiter och landstego i Kwangtung. En af dessa, Francis Xavier, dog år 1552 på en ö utanför kusten. Det var också i denna provins, som Robert Morrison, tillhörande Londons missionssällskap, började sitt arbete och med det största hjältemod arbetade många år, innan han fick döpa den först omvände kinesen. Morrisons stora lifsverk var utarbetandet af ett kinesiskt lexikon samt öfversättandet af bibeln till kinesiska. Och ehuru både hans lexikon och hans bibelöfversättning numer öfvergifvits, hafva de banat väg för sina efterträdare och därför varit af den allra största betydelse.

I provinsen Kwangtung bedrifves i våra dagar ett vidtomfattande och framgångsrikt missionsarbete af såväl amerikanska som tyska och engelska missionssällskap. Invånarna i denna provins öfverträffa i det hela taget sina landsmän både i fysiskt afseende och med afseende på intelligensen. De utgöra ingen ringa faktor i fråga om Kinas nationella styrka och äro ur alla synpunkter väl värda att vinnas för Guds rike.

Hakkas eller som namnet egentligen betyder, "främlingarna", kommo ursprungligen från södra Kinas högland och synas hafva utvandrat dit från centralprovinserna under det fjortonde århundradet. De finnas numer hufvudsakligen i Kwangtung och beskrifvas såsom "ett manligt och kraftigt släkte, mestadels egnande sig åt jordbruk men mer bildade än invånarna på de tätare befolkade slätterna. På samma gång äro de ett bråkigt och laglöst folk. Revolutionära och andra hemliga sällskap blomstra ock bland dem. Hakka-folket i Kwangtung utgjorde också vaggan för det stora Taipingupproret. Ur

missionssynpunkt äro de tillgängligare än cantoneserna. Deras dialekt utgör en blandning af mandarin-dialekten och cantonesiska och talas af omkring 15 miljoner människor.

Redan för öfver 70 år sedan började missionärer tillhörande Basels missionssällskap förkunna evangelium för hakkas, och för jämt ett halft sekel sedan började Brittiska och Utländska Bibelsällskapet utgifva evangelierna, öfversatta af tyska missionärer, till hakka-språket. Till en början baserades dessa öfversättningar på den till wenli-dialekten gjorda öfversättningen af Nya testamentet och trycktes med romerska bokstäfver. Men år 1883 utgaf Bibelsällskapet första upplagan af Nya testamentet på hakka-dialekten, direkt öfversatt från grundspråket och tryckt med kinesiska typer.

Sedan denna tid ha vissa af det Gamla testamentets liksom flera af det Nya testamentets böcker utkommit på hakka. De missionärer, som hufvudsakligen ägnat sig åt öfversättningsarbetet, ha varit Rudolph Lechler (känd af många missionsvänner i Sverige), som utgick till Kina redan år 1847; vidare Chas Ph. Piton och G. Morgenroth, alla tre tillhörande Baselmissionen, som vunnit många tusen bland hakkas för Jesus Kristus.

Under de senaste åren har en pastor O. Schultze, också han tillhörande Baselmissionen, varit sysselsatt med att afsluta öfversättningen af Gamla testamentet till hakka-dialekten. Blott följande böcker återstå: I och II Krönikeböckerna, Jobs bok, Predikareboken och Salomos Höga Visa, Jeremia, Klagovisorna och Hesekiel.

Sedan kriget utbröt, ha alla tyska missionärer med undantag af några få kvinnliga måst lämna Hongkong, som är en brittisk koloni. Pastor Schultze uppehåller sig f. n. i Swatow och fortsätter där, biträdd af samme kinesiske lärare som förut, öfversättandet af de återstående bibelböckerna. På förslag af Bibelsällskapets ledare i Kina, dr. Bondfield, skall pastor Schultzes oväntade ledighet från det egentliga missionsarbetet begagnas till fullbordande snarast möjligt af bibelöfversättningen. Det Gamla testamentet skall sättas och korrekturläsas i Shanghai, dit pastor Schultze i vår skulle begifva sig. En ny upplaga af det Nya testamentet måste också tryckas med samma stil och i samma format som det Gamla, så att båda bibeldelarna kunna utgifvas i ett enda band. De ökade kostnaderna för detta bestridas af Bibelsällskapet. Dr. Bondfield beräknar, att hakka-bibeln bör kunna vara färdig om fyra månader i stället för om aderton månader eller två år, såsom förut hade beräknats.

(Ur The Bible in the World).

Af deras frukter skolen I känna dem.

Mr Sherwood Eddy omtalar följande:

En buddaistpräst önskade af regeringen erhålla en tomt i en mandschu-stad för att å densamma uppföra ett tempel och sökte för denna angelägenhet intressera statssekreteraren, den unge Mr Wen, densamme, hvars omvändelse omtalats i n:r 2 af S. L., sid. 10. Men statssekreteraren vägrade att hjälpa honom. Prästen framhöll, att regeringen hjälpt Kristliga Föreningarna åf Unge Män, en religiös organisation, och att i en republik, som utlofvat religionsfrihet, borde ett lika stort tillmötesgående bevisas den buddaistiska organisation, han representerade.

Mr Wen svarade: "Jag har kommit i beröring med många medlemmar af K. F. U. M. och har funnit dem vara män med sunda kroppar, klar tankeförmåga och rena hjärtan. Jag tror icke detsamma kan sägas om flertalet af edra präster. När ni kan visa mig, att er verksamhet frambringar samma resultat som K. F. U. M:s, kom då tillbaka, och jag skall med glädje hjälpa er."

Missionstidningen.

För våra unga missionsvänner.

Det var en härlig, frisk vår. Nina hade tagit en skön promenad. På hemvägen tittar hon in till sin vän Kate. Vid Ninas inträde lägger denna ifrån sig en tidning, vari hon suttit och läst, och hälsar glatt på sin goda vän. Under samtalets gång säger Nina: "Vet du, det är nu bestämt, att jag skall resa till min syster och svåger och vara hos dem en tid." "Nej, skall du fara ifrån oss och till dem?" Hon visste, att Nina kände sig kallad att gå ut som missionär till hedningarna, och att det kostat henne mycket att fatta detta beslut. På vännens undrande blick svarar Nina sakta: "Min far ser det inte ännu så, att jag skall bli missionär."

Kate räcker henne den missionstidning, hon nyss läst, och frågar: "Skulle du inte vilja prenumerera på den här?" Nina tittar på tidningen. Det var en Kinamissionstidning. Hon läser en bit, och så blir det bestämt, att Kate för hennes räkning skall prenumerera på tidningen och skicka den till den stad, dit Nina reser.

Några dagar senare var Kate en bland dem, som kommo ned till stationen för att säga farväl. Nina höll sig tappert och viftade sitt farväl från det snart bortilande tåget.

Hon var ensam i kupén. Nog tittade hon ut genom fönstret men såg dock intet av den vackra naturen, varken hav eller öar, fjäll eller skog. Det var, som om en dimma denna morgon skymde allt. Ett virrvarr av tankar och frågor steg upp i hennes inre. Gud hade ju själv löst henne och kallat henne att tjäna honom ute bland hedningarna. Men denna resa syntes blott föra henne bort ifrån målet. En sång, som hon ofta sjungit såsom nyomvänd, ljöd för hennes öron: "Gå, säg det för Jesus, gå, säg det för Jesus!" Hon föll ned på sina knän där i kupén och talade om allt för honom. Sedan kunde hon säga: "*Din* tid, Herre, är bäst för mig. Men gör mig till gagn för ditt rike på den plats, dit jag nu far!"

Herren hörde denna bön. Han gav henne, dit hon kom, mycken glädje och rika tillfällen att tjäna Jesus. En liten missionsförening för unga blev

bildad. Vid de små möten, som höllos, läste Nina högt ur missionstidningen, och så fick den hjälpa till att väcka mer intresse. Den gav ock så många ämnen till förbön. Utanför staden fick Nina börja en söndagsskola i en liten villastad, där ingen förut hade samlat barnen. Många föräldrar kommo med på mötena, och bland dessa äldre var det mer än en, som kom till frid med Gud, bland dem några avfällingar. Flera av de små kommo ock till Jesus. En difteriepidemi utbröt i trakten. Under densamma kallades många av barnen bort, men de visste, att de hade en Frälsare och gingo därför med glädje till de boningar, som väntade dem därovan.

Under tiden väntade Nina, att Herren skulle säga: "Nu kan du få gå, mitt barn." Men hennes kära syster, som också älskade Herren, kunde rakt icke se det som Guds vilja, att Nina skulle resa från hemlandet. Nina hade därför icke på länge sagt något om sin missionskallelse men bad dess mer brinnande, att Herren skulle göra hennes väg klar. Ehuru ingen förändring syntes i det yttre, fick hon även allt mer visshet, att tiden snart vore inne för henne att draga ut till det land, dit Herren hade kallat henne.

En dag kom en ung fröken, som också var troende, på besök. Hon säger till Nina: "Jag har hört din syster uttala sin glädje över, att du nu övergivit tanken på att själv resa ut till missionsfältet. Åtminstone har hon tänkt så, efter du aldrig mer talar om saken."

Så snart vännen gått, gick Nina in i sitt rum och satte sig vid sin bibel. Tankarna kunde dock icke bliva stilla. De rörde sig kring dessa ord: "Övergivit tanken på missionsfältet!" Skulle *hon* ha glömt, att Kinas kvinnor ej kunna finna vägen till Gud, om ingen kommer och undervisar dem? "Käre Herre", suckade hon, "jag trodde vägen nu skulle öppnas för mig, men i stället ser det alltmer stängt ut". Som hon slog upp sin bibel under bön att få ett ord från Gud, fick hon Gal. 1: 15, 16. "Kallat mig genom sin nåd" — ljöd det inom henne — "rådförde jag mig icke med kött och blod". Åter blev det hennes hjärtebön: "Herre, lös mina älskade!"

Efter en stund går hon in i matsalen. Där sitter hennes kära syster och läser missionstidningen. Hon ser mycket gripen ut och säger: "Jag har läst ett stycke i din tidning av S. S. om Kinas nöd, och jag ser nu, att jag gjort *förfärligt orätt* i att hjälpa till att lägga hinder i din väg. Känner du ännu Guds kallelse att gå, så gå, och Gud vare med dig! Jag skall göra allt vad jag kan för att hjälpa dig i väg."

Den lilla missionstidningen hade utfört sin tjänst. Den hade talat om hedningarnas nöd och Guds hjärtelag, uppenbarat i hans vilja att kalla också dem till sin härlighet. Den hjälpte till att sammanbinda dessa båda systrar ännu innerligare och låta dem fullt förstå varandra.

Under bön blevo brev skrivna till föräldrarna. Och i det svar, som kom, hette det bl. a.: "Även om det smärtar oss, förstå vi, att detta är från Gud. Gå i Herrens namn, älskade barn! Du har vår fulla välsignelse."

Brev till missionskommittén avsändes ock, och snart ingick från den det svaret, att de voro villiga utsända Nina. Några månader senare var hon på väg till England, och därifrån reste hon sedan ut till Kina.

Den påbörjade missionsföreningen och söndagsskolan voro andra villiga att fortsätta. Både den förra och den senare fylla snart 25 år.

Säkert är det mången ung flicka i hemlandet, som tycker, att hon icke kan göra något för hedningarna. Kanske du liksom Kate kunde sprida missionstidningen och därigenom påskynda uppfyllelsen av Jesu bön: "Tillkomme ditt rike" också bland dem, som sitta i mörkret.

D. B.

Personligt meddelande.

Lille *Sten Voss Olsson,* född den 2 april 1914, kallades den 19 mars till hemmet därofvan efter att ha varit sjuk i mässling och krupp. Herren själf hugsvale de sörjande föräldrarna!

Program

för Sv. Missionens i Kina årsmöte.

Lördagen den 15:e dennes: Inledande möte å Hushållsskolans lokal, Västra Trädgårdsgatan 19, kl. 7 e. m., föredragning af revisionsberättelsen och val af revisorer, föredrag och bön.

Söndagen den 16:e: kl. 11 f. m. Betesdakyrkan på Östermalm, missionsgudstjänst och missionärsafskiljning. Kl. 6 e. m. K. F. U. M:s stora hörsal, Birger Jarlsgatan 35, missionsföredrag af flera talare samt meddelanden ur årsberättelsen. — Gemensam middag för missionens vänner kl. 3 e. m. å förutnämnda hushållsskola.

Måndagen den 17:e: Utfärd till missionens hem, Robertslund, vid Djursholms—Ösby.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 18—22 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11,*
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Obs.! Svenska Missionens i Kina Expedition har blifvit flyttad till Drottninggatan 55, 2 tr.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

Med detta n:r följer som bilaga: Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 28:de verksamhetsår.

N:r 10. Årg. 20. 15 MAJ 1915. Pren.-pris 1: 35.

Kina-Missionstidningen Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	*»Sinim», Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Tjäna och följa. — Redogörelse för missionens flickskolor år 1914. — Brefafdelningen. — Lärarinnornas Missionsförening. — Redovisningar. — Jullådorna.

Tjäna och följa.*

Om någon tjänar mig, han följe mig, och hvarest jag är, där skall ock min tjänare vara, och om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära. Joh. 12: 26.

Låtom oss i dag vara tillsammans såsom fattiga kristna, som behöfva lära något af Gud! Låtom oss vara tillsammans omkring *Jesus!*

Han säger: "Om någon *tjänar* mig." Därom äro vi helt säkert alla ense, att hvarje människa, som har mottagit Kristus, har *förpliktelse* till Kristus, att hvar och en, som har mottagit Kristus, lefver icke längre för sin egen skull. Detta är ett af det myckna som skiljer oss och världen. Världens lif är i stort sedt själfviskt; vårt lif måste vara ett lif, hvari själfviskheten mer och mer dödas och Kristus och hans fordringar mer och mer komma i förgrunden. Vår uppgift är att ställa oss till Herrens förfogande, att tjäna honom. Därom äro vi nog alla på det klara.

Men är det icke märkligt, att Herren säger: "Om någon tjänar mig, han *följe* mig?" Är det då icke så, att alla, som tjäna Jesus, följa honom? Nej. Det är *en* sak att tjäna Herren och en annan att vara hans efterföljare. Vi kunna tjäna Herren, vi kunna gå ut i arbete, vi kunna göra det och det, men under allt detta dock icke vara Herrens efterföljare.

Jag tänker mig Filippus under den stora väckelsen i Samaria. Filippus hade kommit dit och predikat evangelium, och Guds ord visade sig hafva kraft. Många kommo till tron. I staden var stor glädje, och mer och mer folk föll till. Herren hade ställt Filippus där, och där tjänade han Herren. Men så kommer Herrens ängel och säger till Filippus: "Stå upp och gå söderut den vägen, som går ned från Jerusalem till Gasa; den är öde." Filippus hade fortfarande kunnat tjäna Herren på den plats där han var, och, därom är jag öfvertygad, fått vara till välsignelse. Allt talade emot, att han skulle lämna denna skara af nyomvända och en annan kanske ännu större skara af sökande, famlande själar för att gå ned till den öde väg, som gick mellan Jerusalem och Gasa. Det såg mycket osannolikt ut, att så var Guds vilja. Men Filippus har icke blott tjänandet i sikte utan att verkligen *följa* sin Mästare.

Herren har icke menat, att vi skola göra allt möjligt. Vi äro ofta alldeles för mångsysslande. Under det vi äro upptagna med allt möjligt, går Guds plan i fråga om oss om intet. Det är icke Herrens vilja, att vi skola göra allt, hvad vi se behöfver göras. Han har för hvarje dag en plan i beredskap för hvar och en af oss, och om vi vandra i den planen, följa vi Jesus. Om vi däremot tjäna utan att ingå i denna Guds plan, kan nog vårt arbete komma Guds sak till godo, men själfva förlora vi den lön, som vi borde eftersträfva.

* Föredrag af Kapten J. Boström vid ett möte för troende.

Det är viktigt, att vi följa Herren först och främst i *lydnad*. Det var en mycket stor lydnadshandling, då Filippus lämnade allt detta, som han såg vara Guds verk, för att gå bort till den öde vägen nedåt Gasa. Så gäller det också för oss att gå just dit, hvarthän Herren pekar. Jag har ofta i mitt lif fått bakslag, därför att jag icke riktigt har följt Herrens pekfinger utan tänkt som så: "Det är väl bättre att göra det och det." Ack, det gäller för oss att följa Herren Jesus i lydnad!

Nu är det mången, som säger: "Jag har så svårt att veta, hvad Gud vill, att få reda på Herrens vilja." Men jag tror icke det är så svårt. Om vi verkligen lefva med Jesus, skall han icke hålla oss i okunnighet om hvad han vill. Herren har gifvit oss sitt ord till en lykta för våra fötter, men om vi icke känna detta ord, är det oss alldeles omöjligt att lära känna, hvad Herren vill med afseende på oss. Om vi icke använda lyktan för våra fötter, måste vi gå vilse. Det är just med afseende på denna punkt, som jag tror, att många kristna stranda. De fördjupa sig för litet i Guds ord. Med undantag af världslikställigheten torde det vara ett af Guds barns svåraste lyten, att de för litet begagna Herrens ord. Under mina resor uppe i Norrland träffar jag ofta s. k. gamla Norrlandsläsare. O, hvad jag blir liten inför dem! På en plats uppe i Helsingland skulle jag besöka en gammal gumma. Hon var öfver 70 år, hade icke varit utom dörren på öfver 20 år, hade hela tiden varit sjuk. Nu kunde hon emellertid vara uppe. Jag hade tagit med en betraktelsebok och min bibel för att läsa något, som kunde vara henne till tröst, men hade icke varit där fem minuter, förrän jag blef tyst och lät gumman tala. Jag satt som en lärjunge. O, hvad hon kände sin Gud! Hvilken ljuflig ande, som låg öfver denna kvinnas hela varelse! Efter en stund säger jag till henne: "Men, kära mor, klagar ni inte alls? Blir det inte långsamt att sitta så här?" Hon såg på mig och sade: "Min snälla vän, är det då sagdt, att man skall klaga?" "Men när ni är sjuk och de andra äro ute och det är välsignadt ute i socknen?" "Tror ni inte, att Gud kan välsigna sitt barn, där det sitter sjukt?" Hon kände sin Gud. Hvarför? Hon hade från sin barndom kommit in i de heliga skrifterna. När hon sedan började tala om konungarna i det Gamla testamentet, kände jag mig på hal is och tänkte: "Det är icke värdt du talar med henne om detta." Likaså då hon talade om hvad Jeremia, Nehemia och Hesekiel sagt, om profetiorna och Herrens tillkommelse. Hur fin var icke denna enkla allmogekvinna! Hvilken bildning, hvilket ljus hade hon icke!

Att vi så ofta stå där frågande: "Herre, hvad vill du"? är nog därför, att vi äro så litet hemma i Guds ord. Ja, jag tror ingen af oss behöfver gå vilse från Herrens viljas väg, om vi blott vilja bedja: "Herre, visa mig din väg!" och så söka taga reda på, hvad Gud i sitt ord säger. Nu kan det ju komma stunder i vårt lif, då vi icke kunna gå in i Guds ord och fråga, men då är det alldeles visst, att Herren på någon annan väg vill visa oss sin vilja, antingen genom yttre omständigheter eller direkt genom sin Ande.

Men det sorgliga är, att vi icke alltid *vilja* gå, dit Herren vill, att det är så mycket af *Jona* ande hos oss, så att vi, då vi ibland tycka, att Herrens väg ser konstig, öde eller svår ut, blifva rädda att beträda den och taga en annan väg. Men må vi inte göra så utan följa Herren i lydnad! Lydnadens väg, huru svår den än kan te sig, är den lyckligaste.

Vidare skulle jag vilja säga: "Låtom oss följa Herren i *tro*, i förtröstan, i tillit, att han är den, som har åtagit sig vår sak och lofvat att hjälpa oss! Efter boerkrigets slut, just då fred var ingången, kom general de Wet med den skara, han fört, till den station, där jag var. Jag talade vid några gamla käcka boergubbar och frågade: "Hur ha ni kunnat stå ut och gå igenom allt?" "Åh", svarade de, "vi litade på *honom*." De litade på sin anförares skicklighet, icke på sig själfva. Och det, tror jag, bör vara mottot i vårt arbete: "Vi lita på Jesus." Och följa vi honom, förlitande oss på hans löfte, skall ingen af oss komma på skam.

Det gäller för oss att äfven följa Herren Jesus *i frimodighet*. Vi lefva här i de allra yttersta tiderna, och mörkrets makter hålla riktigt på att ställa till generalmönstring. Mörkrets furste mobiliserar den sista reserv han har, ty han vet, att han har icke många dagar kvar. Och under allt detta hafva vi, som af Herren blifvit frälsta, icke tid att offra en dag åt annat. Det bör vara generalmobilisering också bland Guds folk. Vi behöfva bedja Herren frälsa oss från liknöjdhet, ljumhet och synd. Själar dö rundt omkring oss för att kanske vakna i en evig förtappelse. Vi äro tillsammans med människor om dagarna och tala kanske icke ett ord med dem om det, som är det viktigaste af allt. Månne vi icke en dag inför Gud skola göra räkenskap för hur vi i detta afseende handlat? Månne icke de, som vi komma tillsammans med, om de veta, att vi

äro kristna, fordra, att vi i våra samtal skola omsätta vår kristendom litet mer frimodigt, än vi vanligen göra?

Vidare vill jag säga: Låtom oss följa Jesus i *uppoffrande kärlek!* Världen behöfver få se, att Kristi kärlek verkligen tvingar oss att gifva ut oss för dem. De måste få se, att vår kristendom omsättes i handling. Om någon tjänar mig, säger Jesus, han följe mig! Skola vi icke böja oss inför vår Frälsare i dag och säga: "Herre, gör oss mer till dina efterföljare!" Se, denna Jesu efterföljelses väg är den lyckligaste, som finns på jorden.

Frågar någon, hvilka som äro de olyckligaste människorna på jorden, säger jag icke: "Det är de, som sitta på våra guldkrogar." Nej, de äro döda i öfverträdelser och synder och kunna därför icke egentligen känna sig så hemskt olyckliga. Icke heller svarar jag: "Det är de, som kastas från famn till famn på våra baler, antingen enskilda eller offentliga." Visst icke. Jag påstår bestämdt, att våra balsalonger äro andliga kyrkogårdar, och de andligen döda känna egentligen ingenting. Hvilken är den olyckligaste människa på jorden? Det är den, som försöker bevara sitt lif, som icke har gifvit upp det åt Jesus, som försöker vara så litet gudfruktig som möjligt utan att gå förlorad, som frågar sig själf: "Är det och det synd? Kan jag inte få gå på teatern och ändå vara en kristen?" Den som intar den ställningen, är den olyckligaste människa på jorden och känner sig också olyckligast.

Den lyckligaste däremot är den som säger: "Här, Herre Jesus, har du mig med ande, kropp och själ. Använd mig till hvad du kan! Jag vill följa dig."

"Om någon tjänar mig, säger Jesus, honom skall min Fader ära", eller, som det står i en annan bibelöfversättning: "Honom skall min Fader *löna.*" Se, det blir lön redan här i tiden. Men endast ett lif i uppgifvande inför Herren medför verklig frid. Endast ett lif i Jesu efterföljd gifver själen lugn, ro och hvila. Endast ett lif i verkligt tjänande, i lydnad och utgifvande kärlek gifver skörd här i tiden. Det kommer en dag, då allt vårt verk, allt vårt görande, skall pröfvas. Då skola mina och alla mina predikande bröders predikningar pröfvas i eld. O, hur mycket, som då skall brinna! Hur mycket af själfviskhetens agnar, som då skall förtäras! En dag skall allt vårt missionsverk in i ugnen. "Dagen skall uppenbaras med eld, och elden skall pröfva, hurudant hvars och ens verk har varit." Grunden har varit densamma, Jesus Kristus, ty någon annan grund har Gud icke lagt. Men byggnadsmaterialet liksom verket, vårt arbete, skall pröfvas. Allt som icke är utfördt af kärlek till Jesus och i Jesu kärlek, skall brinna. De som hafva byggt med det dåliga byggnadsmaterial, som Paulus uppräknar, som hafva byggt med trä, hö och strå, skola få se allt sitt verk förbrännas och skola gå miste om lönen, om de ock själfva blifva frälsta såsom genom eld. Gud bevare oss från detta!

"Om någon tjänar mig", säger Jesus, "honom skall min Fader löna". Det kommer en stor dag, då vi, om vi hafva tjänat och följt Jesus, skola få lön för vårt arbete. Det är icke synd eller förmätenhet att se framåt efter lönen. Jag för min del glädes, när jag får det budskapet, att någon själ, som jag fått vara ett medel att föra till Herren, gått in i evigheten. Jag blir glad, emedan jag tänker: Det är en bärgad kärfve. Tänk då, när alla dessa, som här hafva sått med tårar, sått i nöd, som hafva kämpat med sig själfva, då skola komma och bära sina kärfvar! Hvilken fröjd det skall vara! Jag såg en gång i Jämtland, när jag kom in i ett rum, huru tre gamla män sutto och gräto. Jag frågade: "Hvarför gråta ni, när alla omkring er fröjdas?" Då svarade en af dem, en hvithårig gubbe: »Det är icke sorgetårar. Vi hålla på att tala om, hur det skall bli, då vi komma hem en gång och bära alla dessa kärfvar." Jag tror icke det var förmätet. De kände: "Vi tre arma stackare hafva i denna nejd kämpat och bedit, varit dårar för grannar och vänner. Nu håller Herren på att skörda, och en dag skola vi få lön.»

Gud hjälpe oss att så tjäna, att när den dagen kommer, då lönen utdelas, också vi må komma med fröjd och bära våra kärfvar!

Nu hjälper det oss icke att *föresätta oss* att vandra i Jesu fotspår trognare än hittills, att mer än hittills följa Jesus i lydnad och kärlek. Nej, goda föresatser, hur goda de än äro, äro för spröda. De gå sönder. Hvad vi behöfva, är *en inneboende kraft,* som tvingar oss att följa Herren, som leder oss på hans väg. När jag på vägen hit såg den elektriska spårvagnen, tänkte jag: "Det är den där tråden, vagnen följer. Det är tråden, som leder den. Det är kraften från den tråden, som gör, att vagnen far fram utefter gatan och går sina bestämda router." Och hvad vi behöfva för att vandra i den af Herren bestämda riktningen, är *Guds Helige Andes kraft.* Vi behöfva ett större mått af Guds Ande, vi behöfva komma mer i beröring med kraftkällan, ja, stå i ständig beröring med den. Då skall kraft tillflöda oss. Då skola vi icke känna det besvärligt att följa Herren. Genom denna inre kraft skall det

icke bli oss svårt, att, om Herren manar oss, stiga upp litet tidigare om morgonen eller gå litet senare än vanligt till hvila på kvällen. Denna inre kraft skall göra, att vi kunna stå uppgifna åt Herren. Den skall leda oss i Jesu fotspår. Den skall bära oss öfver och igenom svårigheterna.

Låtom oss bedja Herren om denna hans egen kraft, hans Andes kraft! Amen.

Redogörelse för missionens flickskolor år 1914.

I.

Puchow.

Med tacksamhet till Gud få vi se tillbaka på det gångna året, hvarunder vi fått arbeta i frid trots den oro, som under våren förorsakades af Hvita Vargens härjningar i Shensi.

Ett afbrott i arbetet gjordes, då våra kamrater i Tungchow och Pucheng måste lämna sina stationer. Man fruktade, att röfvarne skulle komma öfver floden. Vi hemsände då de närmast boende flickorna. De kunde dock återkomma efter några dagar, då det åter blifvit lugnt.

Skolflickorna i Ishih år 1914.

Under hösten härjade difteri och skarlakansfeber på flera platser, men oss skonade Herren i sin stora nåd.

Eleverna voro under vårterminen 19 och under höstterminen 20. En liten rar 12-åring, som lämnade oss frisk och glad i maj, fick sedan mässling, som efterföljdes af en halssjukdom, hvaraf hon dog under sommaren. Endast ett år var hon ibland oss, men hon älskade att höra om Jesus, och vi tro, att hon fick gå hem.

Läraren Tsao har varit anställd äfven detta år, men lärarinnan Dih Yütsing, som var här 1913, har hvilat och skött sin hälsa samt sedan hjälpt till i kvinnoarbetet i Chiechow.

Fröken Prytz har undervisat klasserna 5 och 6 i geografi. I några ämnen ha dessa klasser fått följa seminarieeleverna.

På våren hjälpte fröken Wibell till med undervisning af de mindre i räkning, latinisering och sång. När hon sedan på hösten flyttade, öfvertog fru Wester sånglektionerna, och ett par af de äldre eleverna hjälpte till med de andra ämnena.

Vårterminen började den 19 jan. och slutade den 22 maj. Höstterminen pågick från 10 sept. till 17 dec., då examen hölls.

"Herrens, vår Guds, ljuflighet komme öfver oss! Må du främja för oss våra händers verk!" Ps. 90: 17.

Maria Nylin.

* * *

Ishih.

Under vår- och höstterminen 1914 besöktes skolan af samma elevantal, nämligen 36. Skolåret afslutades den 19 dec. med en liten examen. Hvarje elev hade då tillfälle att lägga i dagen resultatet af sin flit. Denna stund var en uppmuntran för oss lärare och lärarinnor, som ha med skolan att göra. Arbetet och dess omsorger tycktes med ens belönade, då eleverna korrekt och säkert besvarade de olika frågor, som gåfvos dem i de olika ämnena. Det var särskildt glädjande att höra de större barnen uppläsa sina uppsatser om julens betydelse.

Skolflickornas sofrum.

De uttryckte däri en öfvertygelse om att endast i Jesus finnes evig frälsning. Man kunde undra, om ej Jesusbarnet hade blifvit födt i deras hjärtan. På aftonen, samma dag höstterminen afslutades, firades "jul" (5 da'r i förtid) med julträd, godsaker och julgåfvor. Barnen stannade öfver följande dag, som var söndag och reste sedan alla, hvart och ett till sitt hem. Då jag blickar tillbaka på det gångna läsåret, vill jag resa en minnesstod till Herrens lof, på hvilken jag skulle vilja skrifva mycket till Guds ära. Allt kan dock inneslutas i ett enda ord: "Nåd". Såväl under vår- som höstterminen härjade farsot rundt omkring oss, och andra skolor upplöstes, ja, dödens ängel gjorde äfven besök, men oss skonade Herren.

Skolan har varit uppdelad i 6 klasser. Undervisningen har meddelats dels af en gammal kinesisk

lärare (se ill.) och tidtals af två f. d. elever, dels af min kamrat, Maria Björklund, och undertecknad. Utom i vanliga skolämnen och handarbeten hafva de större eleverna fått undervisning i virkning och stickning, hvaröfver de mycket gladt sig. Under höstterminen ha förevisats bilder ur "Kristens resa" medelst skioptikon. Detta åskådliggörande af en kristens vandring fingo äfven våra opiepatienter och några andra åse. I skolundervisningen hafva flickor från hedniska hem deltagit, hvilka förr gått i regeringens skola. Dessa flickor hafva i sina hem aflagt en god bekännelse om den kristna läran, så att deras anhöriga blifvit intresserade för densamma och äfven besökt oss samt uttryckt sin glädje öfver att få skicka sina flickor hit. Till nästa läsår äro flera anmälda. Utom af ordföranden har skolan besökts af härvarande mandarin med följe. Om de yttre tillgångarna än icke öfverträffa de som finnas i regeringens flickskolor, måste dock mandarinen prisa våra nya ensitsiga skolbänkar, elevernas färdighet i räkning samt skolans ordning. Eleverna sjöngo för honom en andlig sång. Måtte han förr eller senare blifva öfvertygad om att vi äga en grund att bygga på, som regeringens skolor tyvärr sakna, nämligen Jesus Kristus. Särskildt under hösten har bland de flesta eleverna förnummits en väntan på Jesu snara återkomst. Under sommaren byggdes en ny, ljus och solig byggnad, där eleverna fått sina sofrum. Denna byggnad är så rymlig, att ett litet rum stod ledigt under hösten. Detta rum började snart användas af eleverna som deras privata bönekammare. Jag kan ej annat än uttrycka min stora glädje öfver deras bönelif. T. o. m. sent om aftnarne, när allt varit tyst och jag då och då smugit mig ut på deras gård för att se, om de åtlydt signalen att släcka lamporna och gå till hvila, har jag hört, huru de i mörkret talat med sin Skapare. Guds Ande verkar dock olika ibland dem och oftast annorlunda än vi vänta och tänka. Det finnes t. ex. äldre flickor från kristna hem, som gått i skolan flera år, och som likväl icke äro öfverbevisade om synd, under det att små flickor från hedniska hem aflägga en god bekännelse. Två systrar hafva en fader, som i sin ogudaktighet förstört alla deras jordiska ägodelar. Det är rörande höra, huru dessa flickor under tårar bedja om sin fars frälsning.

Af hvad här blifvit sagdt, kanske någon drager den slutsatsen, att de kinesiska flickorna i våra skolor måtte vara små helgon. Långt därifrån. Dagligen förekomma fall af olydnad och förseelser, men då folklifvet här i Kina i allmänhet företer en så mörk och dyster tafla, så synas de få ljusa fläckarna därpå liksom små solbelysta höjder, och de komma en att glömma de mörka partierna. Vi minnas ock apostelns ord till korintierna, att vårt "arbete i Herren icke är fåfängt". Må vi därför vara fasta och orubbliga samt ej förtröttas att bedja och arbeta!

Ishih den 7 januari 1915.

Agnes Forssberg.

* * *

Hoyang.

Vi begynte skolan i september, ehuru vi visste, att vår lärarinna icke kunde komma. Själfva öppnandet firades med en liten treflig fest för barnen, och därefter intogo de alla sina platser på bänkarna samt genomgingo sina läxor med genomträngande röst. Läraren Suen satt åter på sin plats och tittade på barnskaran genom sina stora glasögon. Chuen-ko, den sista af våra större flickor, skulle afsluta sin 4:de klass före sitt bröllop. Hon lät oss förstå, att hon icke kände sig riktigt glad öfver att behöfva lämna oss just vid jultiden. Hon sattes nu att hjälpa de yngre flickorna med räkning, ty det blef för mycket för mig att jämte hushållet, plikterna inom min egen familj samt flera undervisningstimmar i skolan äfven lära de små flickorna att addera och subtrahera. Därför fick Chuen-ko nu pröfva sina krafter på första klassen.

Från Tungchowfu hade infunnit sig två af våra forna elever där, Muhtan och Tch-en, tillika med en ny elev, Chüin-hsin, och från Hancheng två, Ch'in-rï och Chang-ai-ua. Den sistnämnda är det, som vännerna i Skellefteå vilja underhålla, och jag är så glad åt, att hon blir omgifven af mycken förbön. Hon har troende och arbetsamma föräldrar men har ändå vid tidig ålder blifvit såld till en hednisk familj. Det är därför så mycket mer nödvändigt, att hon får växa upp och stärkas i Anden, att hon så må kunna motstå på den onda dagen.

Fann Ch'en-rï har förut gått i skola hos fru Ringberg men har tidtals varit sjuk. Det har därför gått långsamt för henne i skolan. Dock har hon nu kommit så långt, att hon kunnat flyttas upp i 2:dra klassen. Hon är 12 år gammal och bortlofvad till hustru åt evangelisten San's son i Hancheng.

Ai-na, som nu kom i skolan för första gången, gjorde goda framsteg och kunde också flyttas upp i 2:dra klassen.

Från Changsien hade vi två små flickor, som begynt skolan hösten 1913, nämligen Peh-hsien-na, Chi-ien-na samt en ny elev Ch'ang Ch'ing-ien (12 år gammal). De äro mycket rara och duktiga flickor. Oaktadt Ch'ing-ien ej hade läst förut, gjorde hon så stora framsteg, att hon kom upp i 2:dra klassen. Hon är ifrån ett stort och godt hem på landet. Hennes moder är död, men hennes fader lefver och är kristen. Då hon kom till oss, visste hon endast litet om Jesus, men nu stråla hennes ögon, och hon säger: "Jag vet ej, huru det är, men mitt hjärta är icke som det var förr; nu är allt så ljust, och jag är så glad." Alla hennes kamrater hålla mycket af henne, och hon och Ai-na äro särdeles goda vänner. De sitta på samma skolbänk.

Från Hoyang hafva vi våra forna elever, Liu Ch'in-si, vår mjölkhandlares dotter, och Li-fen-fen, som har varit vårt sorgebarn. Vi hoppas dock, att hon skall blifva omvänd till Gud af hela sitt hjärta. Det var hon som under ferierna tog sin bibel och ref den i stycken och kastade bladen omkring på gatan. Emellertid har hon varit mycket snäll, sedan jag och läraren sade hennes moder, att om hon var stygg i skolan, måste vi straffa henne.

Dottern till vår husvärd, Chiang Chin Chin, som är en mycket intagande flicka, frisk och rödblommig, begynte också sin skolgång.

Hsi-o, som gick i regeringens skola här, har blifvit en sann kristen och är mycket söt och villig. Hon ser föga tilltalande ut till sitt yttre, ty hennes moder är en oordentlig människa och försummar sina barn samt sänder dem hit utan några ordentliga kläder. Deras gamle fader vill dock hjälpa dem fram, så att de må lära något.

En mycket rar liten elev hafva vi i An-hsi-üin. Hon är så blyg och stilla, men när det gäller att spela fotboll på lekplatsen, blir hon röd af ifver och täflingslust. Det är så roligt att se henne och Ai-na täfla om att sparka till bollen.

Nu har jag nog berättat litet om hvar och en med undantag af Chüin-hsiu och Chin-tao, de två minst begåfvade, men vi hafva godt hopp äfven om dem. Vi hafva endast haft glädje af våra elever höstterminen 1914. Efter öfverstånden examen äro flickorna för år 1915 indelade i tre klasser. Klass I och II hafva 9 elever hvardera. Ovisst är emellertid, om en af flickorna i klass II kommer tillbaka. Båda hennes föräldrar ha nämligen fått en tillrättavisning inför församlingen på grund af synd, hvilket de tagit ganska illa upp. Klass III kommer troligen att bestå af blott två elever.

Johanne Olsson.

Tungchowfu den 24 mars 1915.

"Hvad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull."

Kära missionsvänner!

Frid!

Då jag nu skulle berätta litet härifrån, börjar jag med det som ligger närmast för tanken. Det var i natt — en natt, som vi ej snart glömma — klockan var ½ 12, då vi, försänkta i en god sömn, väcktes af en ifrig röst utanför fönstret: "Pastorn, pastorn!" Mer kunde vi ej urskilja, och så var mannen gången. Nils steg upp utan att veta, hvad det var fråga om — sjukdom, upplopp, tjufvar eller eld. Efter en liten stund kommer dock mannen, vår evangelist Li, tillbaka och ropar: "Pastorn, elden är lös"! "Hvar?" "I staden och det alldeles förskräckligt!" — Och utan mer förklaring är han åter borta. Att det var en stor eldsvåda i staden, det förstodo vi, men hur hade den uppkommit? Hade det blifvit uppror, och hade någon anlagt elden? Nils klädde sig hastigt och skyndade ut för att se, hur det såg ut. Efter en kort stund kommer han tillbaka. "Det är bäst att du stiger upp och klä'r dig", säger han. "Hela västra gatan är som ett stort eldhaf, och vinden ligger på hitåt. Hvad vi skola göra, om elden kommer hit, vet jag ej. Vi kunna blott bedja så länge." Så gick han ut och väckte herr Linder, som var här på genomresa. Tillsammans begåfvo de sig till brandplatsen.

Missionens egendom ligger på västra gatan, och elden tycktes vara mycket nära; det såg ut, som om den redan kommit på denna sida om missionens hus. Evangelisten Li sade också: "Gå inte dit, pastorer, missionens hus är redan nedbrunnet."

Jag här inne, kvinnorna i sitt rum och bröderna därute voro i ständig bön till Gud om eldens snara släckande. En stark västlig vind blåste, hvilket gaf elden fart och försvårade släckningsarbetet. Kineserna ha ju också så ytterst dåliga redskap för allting och ingen sammanhållning. De blefvo dock småningom herrar öfver elden, men 8 *stora* hus, butiker, brunno ned till grunden. Intet lif gick förloradt, ja, jag har ej ens hört att någon blef skadad, hvilket är mycket att vara tacksam för. Vi blefvo så glada, då herr Linder och Nils kommo tillbaka och omtalade, att den största faran var öfver, och att det ännu stod *ett* oskadadt hus mellan det sist nedbrända och missionens egendom. Det var en orolig natt, och ehuru det ej gick att sofva, kunde vi med tacksamma hjärtan gå till hvila vid ½ 4 tiden. Vi känna så stor tacksamhet mot Herren för hans nåd och hjälp mot oss såsom en mission. Huru elden uppkommit, är obekant. Jag har nyss kommit från ett besök vid brandstället. Huru hemskt ser det icke ut bland de rykande ruinerna på båda sidor om gatan! Jag kom ovillkorligen att tänka på de många ödelagda städerna och byarna i Europa och alla arma husvilla och lidande. Ack, hvad lidande i världen!

I går e. m. var det åter ett tillbud till eldsvåda. I ett stort hus på en annan gata började rök tränga ut under taket. Så fort det märktes, gjordes undersökning, och till sist påträffades en liten eldhärd under en massa saker i ett af rummen. Den blef genast släckt, men hade det varit på natten, så hade väl ingen märkt, förr än elden riktigt brutit ut. Jag fick just nu af en besökande höra, huru elden på västra gatan uppstått. En fotogenlampa, som hängde utanför dörren, hade af ett barn slagits ned med en käpp. Oljan rann ut på dörrförhänget, hvilket fattade eld. Ägaren till butiken fick visserligen i en hast ned förhänget, men af vinden fördes lågan till andra brännbara ämnen, och snart stod huset i ljusan låga. Tacken Herren med oss, att vårt hus blef sparadt, och bedjen, att detta må blifva till frälsning för någon! Satan söker använda det skedda till sin fördel. På länge har ej eldguden dyrkats, särskildt af köpmännen. Nu gå präster och andra omkring och varna folket och säga, att dessa eldsvådor äro straff från eldguden, därför att de ej tillbedt honom. Många tro det också. Ja, den onde är mycket verksam denna tid.

En mycket svårartad halssjukdom går både bland djur och folk, och många dö. Af 50 kor dö 40, påstås det. Äfven hästar och mulor dö. Många

barn dö ock. Därtill går skarlakansfebern. Men istället för att vända sig till Gud blir folket allt ifrigare i sin afgudadyrkan.

Arbetet här ser dock något mer uppmuntrande ut än förr. Särskildt i en by ej långt härifrån har Gud, åtminstone inom ett par familjer, fått verka genom nöden. En man vid namn Shang, hvilkens son låg nära döden, har fått denne igen såsom genom ett under. Han låg sjuk i 6 månader, och under 40 dagar af denna tid kunde han *intet* äta, knappt få ned flytande föda. Man såg att han andades, men det var allt, som tydde på att han ej var död. Nu är han frisk och springer omkring, som om han aldrig varit sjuk. Han är sju år gammal. Alla erkänna detta som ett Guds under. För omkring en månad se'n sköt Shangs yngre bror sig i handen och skadade sig mycket illa. Han skötes af mig, bor f. ö. här, och under denna tid ha alla hans många släktingar varit här. Den gamla modern tror ej mer på afgudarna och har låtit sin son taga bort dem ur sitt hem och förstöra dem. Likaså är det med farbrodern, Shangs hustru och svägerska m. fl. Många från den byn komma nu till söndagsgudstjänsterna, och Shang den äldre är jublande glad. Vi hoppas snart få upptaga åtminstone honom i församlingen. Han var min patient för omkring 2 år sedan, hade då blifvit illa knifskuren af en inbrottstjuf.

Så ha vi en gammal nunna i ett tempel här i staden, en gumma på 63 år, som tyckes ha förlorat tron på afgudarna. Vi ha flera gånger besökt henne, och hon var själf här för en tid se'n, då hon bröt sitt vegetarianlöfte. Det är nu bestämdt, att hon skall lämna templet i midten af april, och som hon ingenstädes har att ta vägen, ha vi lofvat att ta emot henne. Är det någon, som skulle känna sig kallad af Gud att gifva något till denna gamlas underhåll, vore vi så innerligt tacksamma, och det vore för visso en god gärning inför Gud. Att hon lämnar templet är nödvändigt, för att hon skall frälsas, ty så länge hon är där, måste hon för sitt uppehälles skull tända rökelse och tillbedja. Må Gud välsigna denna gamla och göra henne till välsignelse! Hon tyckes ännu ha krafter.

Arbetet i Tungkwan går framåt och ser förhoppningsfullt ut. Vår bibelkvinna är där just nu.

Genom sjukvårdsarbetet äro många hem öppnade för oss här i staden, och vi hoppas, att "i sinom tid" skörd skall spira upp. Bedjen för arbetet här! Kära hälsningar!

Eder i Herren
Olga Svenson.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Lärarinnornas Missionsförening

har nyligen utsändt sin 15-årsberättelse för tiden 1899—1914. Man kan icke utan stigande intresse taga del af denna publikation, som visar, hur "det lilla senapskorn, som i trons lydnad såddes ut i lärarinnevärlden i Sverige, genom Herrens nåd fått växa och utvecklas och sträcka skuggande och vederkvickande grenar åt många håll."

År 1899 var medlemsantalet 22, år 1914 1,618. År 1900 uppgingo inkomsterna till kr. 943: 41. År 1907 hade de stigit till kr. 8,261: 33 och år 1914 till kr. 12,850: 53. Inkomstsumman för alla de 15 åren belöper sig till kr. 110,168: 99.

Föreningens centralstyrelse utgöres af följande personer: fru Anna Peterson och frk. Selma Rundqvist, Göteborg, frk. Edla Asklund, Uppsala, frk. Lina v. Vegesack, Stockholm, frk. Sofia Vingqvist, Örebro, frk. Stina Bauer, Malmö, och frk. Anna Ahlberg, Lidingö villastad.

Publikationen prydes af ett helsidesporträtt af centralstyrelsen i samlad grupp samt f. ö. af flera illustrationer från missionsfälten och porträtt af flera bland föreningens missionärer.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under april månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
600.	Baggetorps Kristl. ungdomsfören. ...	16: 22
601.	»Onämnd»	10: —
602.	H. S., Uppsala	25: —
603.	»För nöd och nåd under bibelkursen i Tenhult»	10: —
604.	Hesseiby mfg	4: —
605.	K. och J. B., Tranås	50: —
608.	H. O., Södertelje	5: —
610.	L. M. F., för M. Nylins underhåll ...	300: —
611.	A. L., Hälsingborg, sparb.-medel ...	30: —
612.	C. och S. K., »Tackoffer till Herren»	5: —
613.	»Onämnd» gm C. A.	1: —
614.	»Ur Guds rika förråd»	10: —
618.	Kollekt i Mariestad gm A. H.	175: —
619.	»Eder Fader vet, hvad I behöfven.» Matt. 6: 8	30: —
620.	Kollekt i Huskvarna $^{28}/_{3}$ gm M. N. O.	41: —
621.	S., Huskvarna, gm M. N. O.	4: —
623.	»Offerkuvert» från Kinakretsen i Skellefteå	31: 70
624.	Offerkuvert från vänner i Ersmark ...	9: 50
625.	D:o från vänner i Innervik	2: 30
626.	G. H:s sparbössa gm S. N., Skellefteå	5: 44
627.	E. L., Nässundet, »Offerkuvert» mars—maj	15: —
628.	»Från Gud»	6: —
629.	»Offerkuvert» gm S. J., Örebro	2: 40
630.	J. B., Mönsterås, »Tackoffer till Herren för Hans välsignelse för året som gått»	60: —
	Transport	848: 56

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	848:	56
631.	»Offerkuvert» för mars gm J. N., Umeå	16:	03
632.	Kinamissionskretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underh.	300:	--
633.	M. P:s sparbössa gm I. F., Gtbg	5:	—
634.	K. K:s d:o, d:o	3:	88
635.	Skärfsta syförening gm F. B.	12:	—
636.	»Från två gamla män å hemmet Ormanstorp»	2:	—
637.	M. P., Ormanstorp	10:	—
638.	H. och O., Norrköping	15:	—
639.	»Offerkuvert» för 1:sta kv. gm S. L., Ystad	56:	62
640.	D:o d:o gm A. H., Köping	15:	02
641.	Offerkuvert för febr. och mars gm A. P.	13:	35
642.	D:o från A. och H. M.	10:	—
644.	Kollekt i Boteå $^{9}/_{4}$ gm C. A. Å.	19:	—
645.	Från missionsauktion i St. Mellösa gm G. B.	20:	—
646.	G. H., Rök, »Herren förser»	200:	—
647.	Luth. mfg, Örebro	57:	13
648.	L. P. gm H. B., Hofva	5:	—
649.	Sparb.-medel gm d:o	5:	87
650.	M. N., gm d:o	5:	—
651.	»I Jesu namn». Es. 5: 41	20:	—
652.	A. B., Sthlm	200:	—
653.	Kollekt i Bollsta gm H. B.	15:	—
654.	Kollekt i Väija gm H. B.	7:	—
655.	Sparb.-medel gm A. J. Y., Tunarp	10:	—
656.	Mfg »Hednakvinnors vänner» i V. Ryd	10:	—
658.	»I Jesu namn»	25:	—
659.	D. N., Lund	7:	—
660.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn», af O. och H. K., Lund	6:	—
662.	L. L. i Åby	5:	—
663.	F. P., Björklinge	4:	—
664.	»Onämnd» gm F. P.	1:	—
677.	»Plikt för försenad ankomst till söndagsfrukostarne»	2:	52
678.	»Kinesernas vänner», Jkpg, resemedel	30:	—
679.	D. B. gm J. P., Refteled	5:	—
680.	»Offerkuvert» från missionsvänner i Markaryd	16:	20
682.	Ett »Offerkuvert» gm F. G. D., Götene	15:	—
683.	Missionsvänner i Fridhem gm H. I.	20:	—
684.	A. K., Linköping	55:	—
685.	H. L., »Tackoffer för Herrens hjälp»	5:	—
686.	Sammanlagda »Offerkuvert» för jan.—mars gm S. S., Lyckås gård	29:	25
687.	Skärfsta syförening gm F. B.	20:	05
688.	Kollekt i Härnösand gm J. P. F.	19:	—
689.	»Från Rya»	30:	—
690.	Mörteryds Kristl. Ungd.-förening, 2 Kor. 8: 9	40:	—
691.	Kollekt i Ånge gm J. F. D.	14:	55
692.	Hassle mfg, sparb.-medel jan.—mars	60:	13
693.	J. J., Vänfors	5:	—
694.	K. F., Brån, sparb.-medel	1:	64
695.	Sparbössa å pastorsexp. gm F. Ö., Wännäs	3:	36
696.	L. L., Ofvanmyra	5:	—
697.	Kollekter i Hälsingborg gm A. L.	250:	—
698.	E. G., M—lt	5:	—
699.	M. L:m, »Offerkuvert»	10:	—
700.	L. L:ll, d:o	5:	15
701.	B., d:o	5:	—
702.	S—n, d:o	3:	50
704.	Bjurbäcks Kristl. Ungd.-fören.	10:	—
705.	M. R., Växiö	40:	—
706.	F. E., Sthlm	10:	—
707.	A. N., Långsele	10:	—
708.	Vid församlingsafton i Solleteå $^{5}/_{4}$ gm C. Å.	22:	15
709.	Kollekt i Lökom $^{7}/_{4}$ gm G. S.	23:	50
710.	Luth. mfg i Ramvik	5:	—
	Transport	2,705:	46

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	2,705:	46	
711.	Vid möte i Frånö	0:	65	
712.	Kollekt i Svärdsjö kyrka $^{25}/_{4}$ gm E. A. H.	10:	—	
713.	Kollekt i Tofta skola $^{25}/_{4}$ gm E. A. H.	23:	—	
714.	Barnsföreningen i Svärdsjö vid missionsafton $^{26}/_{4}$ gm A. L.	11:	—	
715.	Kollekt i Boda missionshus $^{27}/_{4}$ gm F. J.	16:	50	
716.	E. L—w, »Offerkuvert»	2:	12	
717.	A. S., »Offerkuvert»	2:	88	
718.	L:s syförening i Adolf Fredriks församling	33:	—	2,804: 61
	Särskilda ändamål:			
606.	K. och J. B., Tranås, för Kuo Tacheng	150:	—	
607.	G. A. S., bidrag till evangelist åt M. Ringberg	40:	—	
609.	Blasieholmskyrkans Barnmfg, för Yuen Chen-hsing	100:	—	
617.	»Välsigne Han», för tre skolgossars underh.	150:	—	
643.	Margareta, Ulla, Brita och Irma, till Pao-tsais underh.	35:	—	
657.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	20:	—	
661.	Vänner i Uppsala, till infödd evang. i Berglings distr.	200:	--	
665.	M. och C. S., Luleå, för underh. af en Bibelkvinna	150:	—	
666.	A. M., Visby, för skolverksamheten	5:	—	
667.	S. Å. gm M. N., Gäfle, för d:o	5:	—	
668.	—n gm d:o för d:o	10:	—	
669.	A. H. gm d:o för d:o	2:	—	
670.	A. och N. Ö. gm d:o för d:o	3:	—	
671.	A. K. gm d:o för d:o	1:	—	
672.	L. G. gm d:o för d:o	3:	—	
673.	A. R. gm d:o för d:o	1:	—	
674.	E. N. gm M. N., Gäfle, för skolverksamheten	1:	—	
675.	H. W. gm d:o för d:o	1:	—	
676.	T. L., Hudiksvall, till Kvinnliga Seminariet	50:	—	
681.	A. de B., Sthlm, för evang. Chi Chong-hsioh	75:	—	
703.	H. T. och E. B., för infödd evang. i Yuncheng	50:	—	1,052: —
	Missionshemmen:			
615.	»Ur Guds rika förråd», till Barnens Hem	5:	—	
616.	»Ur Guds rika förråd», till Robertslund	5:	—	
622.	A. och L. S., Sthlm, till d:o	25:	—	35: —
	Summa under april månad kr.			3,891: 61

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Frukten icke! Starka vare edra händer!
Sak. 8: 13.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 18—22 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11,
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 11. Årg. 20. 1 JUNI 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Drottninggatan 55. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Grunden för missionsarbetets framgång. — S. M. K:s 28:de årsmöte. — Redogörelse för missionens flickskolor år 1914. — Brefafdelningen. — Vår vän sofver. — Två goda vänner, I. — Tacksägelse- och böneämnen.

Grunden för missionsarbetets framgång.*

Matt. 28: 18—20.

Det finns väl icke någon, som vill viga sitt lif åt en uppgift, om hvilken man icke har något hopp, att den skall lyckas. Det är endast under förutsättning, att man åtminstone har den förhoppningen, att ett företag skall hafva framgång, som man vill sätta in sin kraft och sitt intresse däri. När det gäller jordiska företag, kan man emellertid aldrig vara fullt viss om framgång. Men om framgången af missionens heliga sak kunna vi äga full visshet. Det är först och främst den uppståndne Frälsaren själf, som har gifvit det uppdraget: "Gån ut och gören alla folk till lärjungar!" Och han, som gaf denna befallning, han hade också makt och befogenhet därtill. Han förklarar: "Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån för den skull ut!" Han grundar sålunda sin befallning på sin *makt*. Han sätter sin makt i borgen för framgången af det företag, hvartill han utsände sina första lärjungar. Jesu makt är icke en despots makt. Det är icke en makt för maktens skull, utan han angifver dess beskaffenhet, då han vid ett annat tillfälle säger: "När jag varder upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Därmed syftar han på sitt lidande och sin död. Han talar om sig själf såsom hvetekornet, som skulle läggas i jorden och dö för att bära frukt. Han talar om den *kärlek*, som dref honom att offra sig själf på korset. *Det* är innehållet i hans makt. Det är den *lidande kärlekens* makt, och om den sjunga vi i en af våra psalmer:

Det intet finns, som icke vinns
Af kärleken, som lider.

Herren Jesus har ock af sin himmelske Fader erhållit det löftet, uttaladt genom profeten Jesaja, att därför att han har gifvit sitt lif i döden, skall han få se frukt, skall han få talrika skaror till byte och de starka till rof. Ja, han skall få lön, för att hans själ har arbetat. Han skall se och mättas. Det skall blifva hans fröjd och glädje i evigheters evighet att se resultatet af det verk, han utförde, när han gaf sig själf i korsets död. Därigenom att Herren Jesus älskade en fallen värld ända därhän, att han utgaf sig själf i döden, insatte han i världen den starkaste kraft, som tänkas kan. Det gifves ingen större kraft än kärleken. Det svåraste som finns att besegra, är det hårda, syndiga människohjärtat. Och när det gäller att intaga den fästningen, då gagnar ingen annan makt än den, som heter kärleken. Men den makten har visat sig stark nog att kunna besegra hårda hjärtan. Det är denna makt, som Jesus äger i den allra vidsträcktaste mening. Det finns ingen gräns för hans *makt*, ty det finns ingen gräns för hans *kärlek*. "Mig", säger han, "är gifven *all* makt i himmelen och på jorden".

Syftet med att denna makt var honom gifven, var han också medveten om. Och det har han an-

* Tal vid missionärsafskiljningen af pastor *S. Sandelius* i Betesdakyrkan sönd. d. 16 maj.

gifvit i sin öfversteprästerliga förbön, där han säger till sin himmelske Fader: "Du har gifvit honom, Sonen, makt öfver allt kött, på det att han må gifva evigt lif åt alla dem, som du har gifvit honom." Jesus skulle bruka sin makt till att gifva evigt lif åt alla dem, som Fadern hade gifvit honom.

Det kan ju mången gång för våra ögon se motigt ut, när det blir fråga om missionens verk. Det kan vara långa tidsperioder, då det ser ut som endast nederlag. Men under allt detta står Jesu makt i borgen för företagets framgång. Det kan icke varda om intet, det kan icke sluta med nederlag. Och vi må komma ihåg, huru Jesu eget lif gestaltade sig. Däri hafva vi liksom förebilden till hela hans verk i världen. Jesu inträde i denna värld var ringa, låt vara att det förnams sus af änglavingar, och att det hördes änglasång. Det var dock blott i en liten krets, man var medveten om detta. Inom denna kunde det ju finnas förhoppningar om något stort. Men äfven i den lilla kretsen skulle det gifvas tider, då det såg ut, som ginge allt om intet. Aldrig kunde väl Jesu moder tänka sig, efter allt hvad hon upplefvat vid sonens födelse och allt, som därmed stod i samband, att detta lif skulle sluta, såsom det slutade. Aldrig kunde hon väl tänka sig, hur hon än försökte fatta innebörden af den gamle Simeons ord om svärdet, som skulle gå igenom hennes själ, möjligheten af hvad hon fick upplefva, när hon stod vid korset. Ja, hvem kunde tänka sig, att Jesu lif skulle sluta så? För alla Jesu vänner såg det då ut som ett hopplöst nederlag, som om allt varit slut och alla förhoppningar varit grusade. Och likväl, i den stund när det såg ut som det ohjälpligaste nederlag, vanns i själfva verket den stora segern för all framtid. Det är det underbara i Guds rike, att när det ser ut som nederlag, kan det vara begynnelsen till seger. När det för vår blick ser ut som tillbakagångstider och afmattningstider, ja, när det synes, som om döden skulle träda in och härska för alltid, är det i stället begynnelsetider till något nytt, som arbetar sig fram genom Guds allsmäktiga kraft. Lidandestiderna äro därför icke ofruktbara tider. Under de skenbara nederlagen förberedas nya segrar.

Af detta har äfven denna mission erfarenhet. Under boxaretiden såg det ut, som skulle allt Guds verk i Kina tillintetgöras. Det var en lidandets tid, hvarunder många till och med fingo gifva sina lif. Men hvilken härlig segertid följde icke sedan! Det veta vi alla, som något hafva följt med berättelserna därutifrån. Missionärerna kunna ju tala därom med ögonvittnens hänförelse och öfvertygande kraft.

Det är, hur det än ter sig för oss, såsom Jesus har sagt: "Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden." Särskildt till Eder, som i dag skall afskiljas för Herrens verk i Kina, vill jag framhålla dessa Mästarens egna ord. Både i ljusa och mörka tider skall hans ord vara den bärande, den uppehållande kraften. Må under arbetets dagar därute detta Herrens ord om hans makt stå lefvande för edert hjärta och sinne! Man kan fråga: Hur veta vi då, hvar och en i sin ställning, att vi äga rätt att taga till oss detta ord om hans kraft liksom ock löftet om hans närvaro? Vi veta det däraf, att vi hafva fått Herrens kallelse. Och denna är en hemlighet mellan Herren själf och hans sändebud. Hans första lärjungar visste det på den grund, att Herren själf hade kallat dem. Den allra första begynnelsen var den där oförgätliga dagen vid Jordans strand, när de hade sitt första möte med Frälsaren, den dag, som den gamle Johannes ända in i sin sena ålderdom så lifligt mindes, att han visste nämna själfva timmen, då han för första gången hörde Jesu kallelse. Då begynte det. Och jag är öfvertygad om att en sådan begynnelse också ligger bakom i edert lif. Det var ett tillfälle, då Ni fick Herrens särskilda kallelse att blifva hans lärjunge, och då Ni gaf edert hjärta åt honom, då det ordet nådde Eder, som han uttalat vid så många tillfällen: "Följ mig!" För hans första lärjungar kom det en annan stund uppe i Galileen, då han sade: "Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare." Så kom omsider själfva afskiljandets stund, då han ur kretsen af de lärjungar, som han samlat omkring sig, utvalde tolf till att blifva hans sändebud och vittnen. En sådan kallelse har också Ni mottagit. Ni har förnummit Herrens särskilda maning att gå ut till Kina för att där verka hans verk. Och har Ni så mottagit Herrens kallelse först att vara hans lärjunge och sedan att tjäna honom såsom missionär ute i Kina, då veta vi, att Ni också får taga detta ord till edert hjärta om hans makt liksom ock detta hans löfte: "Se, jag är med eder alla dagar." Att det löftet icke blott gäller hans första lärjungar, se vi af tillägget: "Intill världens ände." Det gäller därför hans sändebud ännu i dag. Visserligen är det ett ord, som hvarje kristen får taga till hjärtat, men som det är särskildt uttaladt i samband med missionsbefallningen, gäller det i första rummet Herrens sändebud, de som fått den särskilda kallelsen att tjäna honom såsom hans vittnen för hans rikes utbredande i världen. När Ni sålunda går åstad såsom Herrens tjänarinna, får Ni göra det i det medvetandet, att han, som har all makt, som har kärlekens makt, är med Eder alla

dagar. Han har makt att göra Eder skicklig för det verk, hvartill han kallat Eder, och att fostra Eder själf i fortsättningen, såsom Ni det behöfver. Han har makt att låta sitt ord genom Eder hafva framgång. Han är icke en herre, som sänder ut Eder på egen hand med hans uppdrag, utan han är *själf* med. Han går med både i den mörka dagen och i den ljusa. Han är med under glädje och sorg. Han är med, både när det blåser medvind och motvind. Han är med alla dagar. Han skall välsigna edert vittnesbörd till själars frälsning. Han skall vara med Eder, när Ni beder för Kinas folk, och höra edra böner. Han skall vara med Eder, när Ni undervisar de små om Jesus. Han skall vara med och välsigna hela verket. Han kan det, ty han har all makt i himmelen och på jorden, kärlekens makt, genom hvilken han vill draga kineserna liksom andra folk till sitt frälsarehjärta. Han vill hjälpa och stödja under alla förhållanden. Så får Ni då gå med honom i sällskap, som kan jämna vägen, som kan öppna stängda dörrar, som kan gifva mod, när modet sviktar, som kan hjälpa och stödja, när kraften börjar tryta, som kan gifva den himmelska hänförelse, som behöfves i arbetet för hans rike. Ni får gå *med honom* för att utföra det verk, som egentligen är hans eget. Så gå då åstad och var frimodig! Gå med Gud! Amen.

S. M. K:s 28:de årsmöte

inleddes med ett förberedande möte på Hushållsskolan, 19 v. Trädgårdsgatan. Sedan missionär *E. Folke* hälsat de närvarande, särskildt vännerna från landsorten, välkomna och som inledningsord uppläst Ps. 23, sjöngs af *fru Lodin* och direktör *S. Laurin* den härliga sången: "Tack, min Gud, för hvad som varit".

Godsägaren *J. Hedengren*, som för aftonen utsågs till ordförande, uppläste därpå flera dyrbara hälsningar, sända från åtskilliga vänner i landsorten. Så upplästes revisionsberättelsen. Full och tacksam ansvarsfrihet beviljades, och till revisorer för nästa år omvaldes de förutvarande.

Herr Hedengren talade därpå om den stora strid, som utkämpas mellan mörkrets furste och hans härskaror och ryttaren på den hvita hästen samt om den slutliga segern, som vinnes för Lammets blods skull.

Sedan af fru Lodin solo sjungits: "Stilla, o, stilla", yttrade sig ett par af ombuden, rektor *O. Lundén* från Göteborg och grosshandl. *S. Johnson* från Örebro. Den förre frambar en kärlekens hälsning från Kinakretsen i Göteborg, och den senare framhöll, hvilken glädje det var för ombuden att hvar i sin mån få genom förbön medverka till neddragande af Guds välsignelse öfver missionsarbetet. Så afgafs ett kort vittnesbörd af fröken *Ester Jonsson* från Huskvarna, som följande dag skulle afskiljas för missionskallet. Hvad som framför allt, så yttrades bl. a., hade legat till grund för hennes beslut att gå ut till Kina, var icke så mycket tanken på den oändliga nöden därute, ehuru naturligtvis också den gripit henne, utan den önskan, att *Fadern måtte blifva förhärligad*, att hans ära, hans frälsning och härlighet måtte blifva känd bland hedningarna.

Öfverste *H. Dillner* framförde en hälsning från en kär vän till missionen, som låg illa sjuk, och herr *Martin Lindén*, en af S. M. K:s missionärskandidater, som under vintern varit farligt sjuk, omtalade under tack till Gud, hur han genom missionsvännernas förbön och Guds hjälp återfått sin hälsa.

Sedan direktör Laurin sjungit: "Jag har lämnat allt för Jesus, världens fröjd må andra ta'", följde en stunds bönemöte, och så afslutades samvaron med gemensam tedrickning.

På söndags f. m. var en ganska stor skara missionsvänner samlad i Betesdakyrkan. Sedan missionär *E. Folke* såsom inledning läst Jes. 61 kap., talade missionär *Natanael Högman* öfver Ebr. 12: 1—3 och efter honom före missionärsinvigningen pastor *J. Sandelius* från Huskvarna. Det sistnämnda föredraget återfinnes å sid. 81—83 i denna tidning, och det första hoppas vi framdeles få återgifva.

Sedan fru Lodin sjungit: "Afskild för min Herres räkning", följde den högtidliga stund, då en ny missionsarbetare, lärarinnan *Ester Jonsson* under bön och handpåläggning invigdes för sitt viktiga kall att såsom Guds sändebud utgå till Kina. Till den utgående systern lämnades af bröderna i kommittén sköna minnesord, och så afslutades denna minnesrika stund med bön af missionär Folke.

Kl. 3 intogs gemensam middag på Hushållsskolan, och efter denna följde en god och uppbygglig stund, ledd af ingeniör *I. Landgren*, då först ett par af de kära ombuden, kontraktsprosten *Ch. Meurling* från Kristdala, och *fru Hjertberg* från Eksjö afgåfvo värmande och uppmuntrande vittnesbörd.

Till sist yttrade fröken *Estrid Sjöström*, som pingstdagen i Skellefteå skulle afskiljas för missionskallet, ungefär följande:

Det är mycket i denna värld, som är ägnadt att oroa Guds folk och störa friden, och många röster höjas för att slå ned vårt mod, i synnerhet då vi gå att upptaga något arbete, hvars nytta och värde människor i allmänhet ej förstå. Icke minst då vi stå redo att gå ut på missionsfältet, mötas vi af sådana ord som dessa: "Hvad lönar det att spilla kraft på att söka omvända hedningarna? Låt dem vara i fred! De ha det mycket bättre, som de ha det o. s. v." Så möttes ju judarna af hånfulla ord, när de började återuppbygga Jerusalems murar. Men de vände sig till Gud och ropade till honom, och han gaf dem frimodighet att bygga på muren. Så få äfven vi ropa till Herren, när vårt mod sättes på prof, och han skall svara med detta: *"Frukta icke, allenast tro"!* Hur godt är det ej att få hvila vid dessa Jesu ord! Själfva uppma-

ningen för med sig något af tro och hvila, ty han som bjuder: "Frukta icke"! har lofvat att själf föra oss igenom farorna, att bära och rädda. Och när han säger: "Allenast tro"! ligger däri, att han också själf vill stödja dem, som hvila vid honom.

Kl. 6 e. m. fortsattes årsmötet i K. F. U. M:s hörsal. Efter inledning af kommendör *O. von Feilitzen* med några påminnelser om Guds underbara och trofasta ledning med missionen under det gångna året, och sedan ingeniör *K. G. Magnusson* gjort utdrag ur årsberättelsen, hölls ett intresseväckande föredrag af d:r *Karl Fries,* som samma morgon lyckligt återkommit till Stockholm efter att hafva representerat kommittén för S. M. K. vid Kina Inlandmissionens 50-års jubileum i London. Man fick i detta föredrag en öfverblick af det missionsarbete, som utförts i Kina från dess allra första början, då den katolske missionären Frans Xavier under midten af 1550-talet började söka vinna Kina för kristendomen. Det var han, som på en ö utanför det stängda Kina lär ha ropat: "Klippa, klippa, när skall du öppna dig"? Så omtalades den af den protestantiske missionären Robert Morrison år 1807 påbegynta verksamheten i Kina, som då syntes vara en lika obruten klippa som någonsin. Och så kom en skildring af det underbara arbete, som utfördes af Kina Inlandmissionens grundläggare, Hudson Taylor, och den lilla hjältemodiga skara af män och kvinnor, som han efter några år i tro utbad sig af Gud. Man kunde icke annat än erhålla ett djupt intryck, under det man lyssnade till berättelsen om denne märklige man, som genom *tron* fick klippan, det inre af Kina, att öppna sig. Föredraget afslutades med en kort redogörelse för de minnesrika dagarna i London, under hvilka i raden af talare märktes ett par riktiga veteraner i tjänsten.

En skön afslutning på mötet utgjorde det korta föredrag, som till sist hölls af predikanten *E. T. Ekman* från Jönköping öfver Jesu ord: "Tron på Gud, och tron på mig".

På måndags f. m. ägde en utfärd rum till det nya hvilohemmet Robertslund vid Ösby. Oförgätliga voro de timmar, som tillbraktes i det trefliga missionshemmet, där allt så att säga är en påminnelse om Guds kärlek och trofasthet, där man känner sig liksom stå "på helig mark". Man fick under denna samvaro riktigt erfara, såsom en af de resande bröderna uttryckte sig, "välsignelsen af de heligas gemenskap".

Så var årsmötet slut. Den förhoppning, som af en broder uttalats den första aftonen, hade gått i uppfyllelse, att hela årsmötet måtte gå "i tacksamhetens tonart". Herren hade gifvit utöfver, hvad man kunnat bedja eller tänka. Hans namn vare därför äradt!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Redogörelse för missionens flickskolor år 1914.

II.

Honan-fu.

Den 1 nov. 1913 återupptogs arbetet i flickskolan efter att ha legat nere sedan revolutionen i nov. 1911, och fortgick med ett kort jul- och nyårslof till maj 1914, då sommarlofvet vidtog. Den 10 okt. började höstterminen och fortsatte till årets slut. I trofast kärlek har Herren hållit sin skyddande hand öfver oss. I eld- och molnstod har han gått före och beredt vår stig. Ehuru ej så många af de äldre flickorna kunde återkomma, saknades ej elever. Vi ha haft så många, som vi utan olägenhet kunde taga emot, nämligen 40. Af dessa afledo ett par före terminens slut.

Nog kändes saknaden efter mina kära flickor Süeh (Snö) och Ching (Klara) stor. Ching hade ju redan ett par år varit mig till stor hjälp i arbetet, och Snö, som hemkommit från Peking och inträdt i arbetet, hade under denna korta tid varit till stor välsignelse och glädje. Herren gör dock inga misstag. Han har tagit dem hem till sig, och de äro bärgade för evigt. Snö var till rik välsignelse äfven under sin sjukdom, och hennes hemfärd var ljus och ljuflig.

En annan af mina f. d. skolflickor anställdes som biträdande lärarinna för de mindre barnen och kvarstår ännu i detta arbete. Hon är en präktig, dugande kraft med sann, kristlig karaktär. Under vår bortovaro blef hon gift med en ung soldat, som utgaf sig för att vara kristen (han hade gått i någon missionsskola) men sedermera visade sig vara en bedragare och måste rymma fältet. Han kan ju när som helst komma tillbaka och ordna sina affärer, men f. n. är hans hustru fri att tjäna i skolan.

En annan af mina äldre flickor hjälper ock till med arbetet i skolan samtidigt med att hon får fortsätta med sina egna studier. Hon är Süeh's (Snö's) äldre syster. Det är en ofantlig lättnad att ha dessa flickor till hjälp. De utföra en stor del af det arbete, som annars skulle falla på mig.

Ljus och mörker skifta här på jorden, icke minst i vårt missionsarbete. Ganska snart efter skolans början sjuknade en af flickorna i tyfoid. Hon var mycket sjuk men gick dock igenom. Mässling och skarlakansfeber härjade ock. Längre fram på våren sjuknade en i svarta smittkopporna. Sjukdomens art upptäcktes ej, förrän det var för sent att sända henne hem. Hon måste sålunda isoleras, och bibelkvinnan Ma, som är hennes farmor, fick sköta henne. De afskildes på en särskild liten gård, och vi iakttogo all möjlig försiktighet. Det blef en lång pröfvotid, och hon var, som vi ett par gånger trodde, alldeles vid gränsen, men Herren sparade hennes lif. Inte en fläck på hennes kropp var, som bibelkvinnan sade, fri från koppor. Vi fruktade mycket för hennes ögon, ty äfven de voro betäckta med koppor. Ett under var det, att hon gick igenom utan annan skada än de ärr, som kopporna

förorsakat. Ofta gick jag utanför hennes dörr och lyssnade till hennes rop och klagan. Jag fick ock tillropa henne ett och annat vänligt ord. Hennes hjärta syntes hvila särskildt vid ett ord, som jag vid ett tillfälle läst upp för henne: "Jag är den gode Herden, den gode Herden låter sitt lif för fåren". Utom sjukdom hade vi under vårterminen många andra pröfningar. Oroligt var det på flera ställen i distriktet, och vi fruktade att Hvita Vargens skaror skulle göra en påhälsning också i vår stad. Under allt stod Herren oss bi, och arbetet kunde fortgå till terminens slut. I staden förblef det tämligen lugnt.

Äfven vårterminen hade sina ljusa sidor att framvisa. Evangelisten Hsies besök var oss till vederkvickelse. Han är en man, som af Gud blifvit använd till välsignelse för många. Herren talade under dessa möten till barnens hjärtan. Några af dem räkna från denna tid sin omvändelse, andra sitt fasta beslut till ett mer helt öfverlåtande åt Herren. En bönens ande grep barnahjärtana, och de slöto sig tillsammans i små bönekretsar. Verkan förspordes. Allt blef så förändradt. Kärlek och endräkt, flit och lydnad voro bland de synliga frukterna. Den ena efter den andra aflade vittnesbörd om sitt uppsåt att vilja följa och tjäna Herren. Bl. a. kom Süeh's (Snö's) yngre syster en dag in till mig och sade: "Det är mitt fasta beslut att helt lefva för Jesus — bed Gud, att jag må stå fast och få möta Jesus med glädje, då han kommer"! — Jag frågade henne, huru hon kommit till denna önskan, och hon svarade: "När jag hörde berättas om de små barnmartyrerna, som utan fruktan, utan gråt, kunde gå i döden, grep det mitt hjärta, och min önskan är nu att helt lefva för Jesus och att *så* kunna dö för Jesus." Evangelisten Hsie hade nämligen berättat om missionärsbarn, som under boxarupproret 1900 blefvo dödade. Det är en glädje att se denna flicka. Hon är så afgjord för Gud, så känslig för hans Ande. En annan flicka kom en afton helt blygt in och lade ett litet paket på mitt bord, i det hon sade: "Detta är det enda, jag har, som jag kan kalla mitt eget. Jag ville gärna ge det till Herrens verk." Jag tog upp det väl inlagda paketet och fann däri två fingerringar af silfver. "Ack, det är så litet", sade hon, "men jag har intet mer att ge". Denna flicka är nu gift med en troende yngling. Må hon förbli sin Mästare trogen! Ja, så skifta ljus och mörker.

Var det i många fall svårt under vårterminen, blef det så mycket lättare under höstterminen. Jag minns knappast någon tid i skolarbetet, då det var så lätt. Mycket arbetsamt har det varit, men hvad gör det, då arbetet går lätt? En stilla, ljuflig ande var rådande i hela skolan. Kristendomstimmarne och bönestunderna voro stunder inför Guds ansikte, då Guds Ande fick tala.

Flera af barnen lämnade skolan vid vårterminens slut. En kinesisk dam — fru Gu — som undervisat i kinesiska, lämnade oss ock, och en troende äldre lärare anställdes i hennes ställe. Läroämnena ha varit de för alla våra skolor gemensamma. I våra flickskolor ha handarbete och enkel kinesisk matlagning också sin plats. En snäll, troende kvinna ha vi som husmoder. Barnen äro i alla åldrar från 7 till 17 år. De små äro synnerligen rara och snälla. Då de en dag skulle på sina griffeltaflor skrifva några enkla meningar efter eget godtfinnande, skref en af de mindre: "Jag har en vän, och han heter Jesus". Det var lilla Nuen, som "Våra minsta" särskildt intressera sig för. Ja, hon älskar nog Jesus, lilla Nuen. Hon var en riktig liten missionär bland grannbarnen i sitt hem under fritiden. Barnen äro från kristna hem, men några af dem äro, ledsamt nog, bortlofvade och skola, om ej Herren i sin nåd griper in, i en framtid till hedniska hem. Hjälpen oss att bedja för dem, att de må bli fria! Ett hedniskt hem! Det är svårt att tänka sig ett sådant lidande och en sådan fara för dem.

Vi ha nu fått börja ett nytt år. "Med Gud" — vare det vår styrka, vår tröst, vårt mod! "Jag skall leda dem, där de gå fram under bön", säger Herren.

Honan-fu i jan. 1915.

Anna Janzon.

* * *

Mienchih.

På våren 1914 hade vi glädjen få öppna en liten flickskola på Mienchih missionsstation.

Församlingsmedlemmarna hade länge uttalat sin önskan om en sådan samt äfven bedt Gud, att den skulle komma till stånd, emedan flera af dem hade flickor i en ålder mellan 10—17 år, hvilka väl behöfde komma i skola. Några af dem hade för ett par år sedan läst något i en byskola, som en af våra äldre evangelister öppnat i sitt hem för de troendes barn.

Det ligger något rörande i den längtan, som rör sig i de små kinesflickornas hjärtan, att få komma i en skola, och hvarom man numer ständigt hör talas. Sålunda förekommer det ofta, att en moder säger: "Jag har en eller ett par flickor, som oupphörligt tigga om att få komma i eder skola, men vi tycka att det är onödigt." Ännu oftare låter det så: "Hennes blifvande svärföräldrar vilja ej alls gå in därpå." Under tiden står ofta den lilla flickan helt blyg bredvid, men vid den sista anmärkningen ser man ett par stora tårar smyga sig fram i ögonvrån, och hon gömmer sig bakom moderns rygg, vetande, att hennes förhoppning ej skall vinna någon framgång.

För oss missionärer är det ju särskildt kärt, när vi kunna få bereda de små flickorna tillfälle till undervisning. Den blir också till stor hjälp för de äldre kvinnornas undervisning. Skolflickorna, äfven de helt små, bli nämligen genast sina mödrars och svägerskors lärarinnor. Efter bara en termin i missionsskolan ha de ett litet förråd af sånger och bibeltexter, som de kunna lära de äldre.

Elevantalet i vår skola var under vårterminen 16, däraf 10 helpensionärer och 6 dagelever. Höstterminen hade vi 11 helpensionärer och 5 dagelever. Flickorna ha visat stor flit i sina studier, och det har varit glädjande se deras framsteg. Förvisso skall

också Guds ord, som utgör det väsentligaste, af hvad de läsa och höra, bära frukt i dessa barnahjärtan enligt Herrens eget löfte. Underhåll till skolan har Herren i sin godhet beredt oss genom "Daggryningen" i K. M. A. Må Gud välsigna dem därför!

Mienchih den 15 dec. 1914.

Mina Stålhammar.

Pucheng den 22 febr. 1915.

Kära Kinavänner!

När vi vid nyåret fingo veta, att opieasylen i Hsiao-I hade 14 patienter, förstodo vi, att evangelisten Uang behöfde få hjälp med patienternas undervisning. Vårt syfte med asylarbetet är ju, att patienterna skola få undervisning i "läran" och lära känna Frälsaren. Emellertid pågick då en bibelskola här i Pucheng, och syskonen Linders hade "händerna öfverfulla". Det fanns ingen annan råd, än att jag måste resa. Jag reste den 7:de jan. och stannade där tre veckor. Under den tiden hade jag möte två gånger om dagen: före frukost och kl. 11 f. m. Vi läste Nya testamentets historia, och männen fingo läsa läxor och svara på frågor alldeles som i en skola. Det var en stor glädje att få hjälpa dem, ty de voro så intresserade. Det var särskildt en man, som på ett utmärkt sätt redogjorde för både text och lärdomar i läxorna. Han har varit röfvare men har bekänt sina synder och ber dagligen till Gud. Några andra af patienterna vill jag presentera.

Börjar då med herr Uei, hvars intresse väcktes för 7 à 8 år sedan. Den evangelist, genom hvilken han blifvit intresserad i läran, förflyttades till en annan plats, och då upphörde hans besök på missionsstationen. Men Nya testamentet och andra skrifter ha under dessa år funnits kvar i hans hem, och att han läst dem, betviflar man ej, då man hör honom yttra sig vid tal om någon händelse ur bibeln. Det gick emellertid med herr Uei som med många andra af Kinas unga, förmögna män: han blef opierökare. När nu missionen öppnade asyl i Hsiao-I i höstas, kom han dit för att afvänja sig. Han bodde i sitt hem och kom till stationen flera gånger dagligen dels för att få sin medicin och dels för att vara med om andaktsstunderna. Han synes vara en mycket präktig man och har redan hunnit vara oss till god hjälp. Vid mina besök i hans hem mottogs jag som en kär vän af hans mor och hustru. Det var så uppmuntrande att höra gamla fru Uei återgifva någon biblisk berättelse, sedan hon en gång hört den. Hon hörde på så noga. Viljen I icke bedja för dessa tre, som nu synas beslutna att följa Herren? Den onde arbetar ju alltid af all kraft för att behålla sitt byte. Vill någon på allvar följa Herren, blir det också allvar med motståndet från själafienden. Det behöfs därför bönekamp.

När det gäller de andra, vill jag fatta mig kort. Men det är åtminstone två till af patienterna, som jag så innerligt önskar, att missionsvännerna hemma ville taga med som särskilda böneämnen. En är läkaren Ch'iao, som redan känner sig så "ett" med "evangeliesalen" att han prydt våra pappersfönster med fina målningar. Äfven på annat sätt har han tjänat med glädje, tack vare sina anlag som "tusenkonstnär". Vid besök i hans hem förvånades jag öfver att se honom och hans syskon förefalla så förtjusta i hvarandra, och att de tyckte om sin mor, syntes af smekningarna. Det var så olikt de vanliga kinesiska hemmen.

Till sist några ord om vår granne, herr Chang, äfven han en förmögen man. Fastän han är ung, har han sin långa hårfläta kvar, och vännerna må tro, jag kände mig litet "enkel", första gången jag hade "herrn med flätan" bland mina åhörare. Jag blef dock snart van vid honom, ty han kom så troget med på alla lektioner. Äfven hans fru var intresserad och kom både på söndagsmötena och vid andra tillfällen.

De kristna i Hsiao-I ha varit få och ringa. Genom opieasylverksamheten ha nu dessa tre nya hem öppnats för oss i staden. Det innebär, att arbetet i Hsiao-I kommit in i ett nytt spår. Det är så lofvande just nu. Skall tillfället försummas, de stora förhoppningarna krossas — af brist på arbetare? Af brist på bön?

Innan jag slutar mitt bref, måste jag tala om, hvad som är "allra mest uppmuntrande" i Hsiao-I. Genom broder Linders bref i "S. L." känna Ni redan till den sjuka fru Chao. Hon är en älsklig, begåfvad kvinna. De stunder, jag fick tillbringa hos henne, voro mina högtidsstunder. Hon kan ännu ej resa sig från bädden, men ändå får man så ofta höra henne *tacka* Gud, och då strålar hon af glädje. I kunnen knappast ana, hvilken vederkvickelse och glädje det är att sitta och lyssna till henne och hennes mor, då de tala om Guds nåd mot dem. — Ja, I förstån nog, att vi *äro glada, lyckliga* och *tacksamma* att få vara här, men vi *borde* vara det ännu mer. "Lofvad vare Herren, han som är *så nåderik* mot mig!" Ps. 144: 1—2. Varma fridshälsningar till hvar och en af Eder, kära vänner, från

Eder tacksamt tillgifna

Ingeborg Ackzell.

* * *

Missionär *R. Bergling* skrifver i bref till en enskild vän från Hoyang-hsien den 14 februari:

Vid framkomsten hit började vi med Jabez' bön: "*O, att du ville välsigna mig och utvidga mina gränser och din hand vore med mig, så att intet ondt gjorde mig smärta.*" Och hvilken nåd, då vi nu skåda tillbaka på $2^1/_2$ års vistelse härute igen, att Gud i viss mån har besvarat hvarje punkt i bönen! Genom hans nåd ha vi fått upptaga öfver

100 nya medlemmar i Hanchengs och Hoyangs församlingar med dithörande utstationer. Vi ha ock fått öppna 6 nya utstationer i en stad, 2 stora köpingar och 3 större byar, af hvilka en har ej mindre än 400 familjer med omkring 10 personer pr familj, och mer liknar en stad med gator och gränder än en by, omgifven som den är af höga murar. På dessa och våra öfriga utstationer hållas nu söndagligen gudstjänst, mestadels af frivilliga predikanter. Vi ha ock under denna tid fått afvänja inemot 400 opiepatienter, af hvilka många måst stanna i asylen ända till 100 dagar eller därutöfver, de flesta dock blott omkring en månad. Men då alla dessa köpa sin sångbok och sitt Nya testamente och deltaga i 4 andaktsstunder eller klasser pr dag, så är klart, att de medföra hem icke så litet förråd af evangelium. Sålunda växer ordet, och vi äro i tillfälle att "utvidga våra tältpluggar".

* * *

Till alla de kända och okända vänner, som förökade vår julglädje med att sända "klappar", bedja vi härmed få framföra vårt varma, gemensamma tack.

"En bägare kallt vatten i mitt namn, sannerligen, han skall icke mista sin lön."

Eder i Herren

Nils och Olga Svensson.

Vår vän sofver.

De himmelska klockorna hafva kallat vår högt älskade gamla vän, Shüen da sao, till hvilan hos Gud eller till tjänst däruppe, ty man kan liksom ej tänka sig vår vän annat än som upptagen med Guds rikssak. Många i Sverige torde ha en kash till minne af hennes offer, lämnadt, då vi sist reste hem, till tack för att budskapet om Jesus hade nått henne.

Hon var ju från barndomen en, som längtade efter något högre, än hvad jorden har att bjuda, men i alla de religioner hon försökte, fann hon ingen hjärtefrid, förrän hon fick höra om Guds kärlek i Kristus Jesus och blef renad i det dyra blod, som flöt på Golgata. Då blef det glädje i den redan åldriga kvinnans hjärta, och ögonen talade om, hvad hjärtat ägde. Hon var fattig på jordiskt gods men blef rik i Gud. För egen del behöfde hon så litet men var alltid villig att använda sin tid till att tala med andra om sin Frälsare. Ehuru hon hade en mycket djup dal att gå öfver för att komma till närmaste mötesplats, var hon aldrig borta från sammankomsterna. Herren öppnade emellertid senare en mötesplats för de troende i hennes by, och denna blef samlingspunkten för de troende från flera byar. En hedning i hennes by erbjöd henne nämligen hyresfritt ett litet hus, bestående af ett större rum och ett mindre. Det större blef inrättadt till samlingssal, och det mindre begagnade den gamla för sig och sina kvinnliga gäster. Alltid var hon färdig att bjuda besökande på te och alltid redo att tala om Jesus. Det var hennes bästa, största och käraste samtalsämne. Självviskhet syntes vara fjärran från denna enkla Herrens tjänarinna. Jag kommer så väl ihåg henne vid det sista stormötet här, hur hon gick och såg efter andras barn, för att mödrarna i ro skulle få höra Guds ord. Hon hade, menade hon, mer tid att få deltaga än mödrar med små barn. Jag såg henne sedan taga den allra sämsta platsen på vagnen, då flera af kvinnorna skulle åka tillsammans hem från mötet. När jag anmärkte, att hon, som var äldst, satt sämst, svarade hon, att hon hade det *så* bra, där hon satt.

Förliden höst, då vi besökte henne och mycket folk kom till mötena, var hon mycket ifrig att bereda sittplatser, så att det sedan kunde bli stilla. Själf förblef hon stående för att vara andra till tjänst och ville icke taga emot en henne erbjuden plats.

Min man var nyligen åter i hennes by. Då var hon redan mycket svag, hade icke kunnat förtära någon mat på tre dagar. Men hur hon fröjdade sig att snart få se sin Gud! Inga tvifvel, ingen oro fanns i denna enfaldiga kvinnas själ. Hon litade på att hvad Gud hade lofvat, det ville han också hålla; därför hvilade hon i Guds löften. Att hon skulle vara ren både till kropp och själ för sitt möte med Gud var hennes önskan. Min man frågade, om hon icke ville stanna ännu litet här nere och tjäna Gud. Hon svarade: "Nog skulle jag vilja tjäna Gud, men om jag inte kan äta, kan jag ingenting uträtta. Vill Gud, att jag skall stanna ännu en tid, då vet jag, att hans vilja är för mig den allra bästa."

Herren Jesu vilja var dock att nu visa denna kära gamla den härlighet, som Fadern hade gifvit honom, och därför fick hon gå att evigt vara när honom.

Vi som med saknad stå kvar, kunna ej annat än jubla öfver att vår syster har fått se sin själs Brudgum, som hennes hjärta så innerligt älskade. En af de troende på platsen sade om henne: "Hon har varit som en klippa för de troende." En annan sade: "Hon lade Guds rikssak så på mitt hjärta och uppmanade mig: 'Var mån om Guds rikes utbredande!'"

Vår diakon Ki kom i går med stor glädje hem från hennes begrafning. Shüen da saos två döttrar, som ännu icke äro helt afgjorda för Herren, hade hållit begrafningen, men de troende hade burit den ekonomiska bördan, och deras offervillighet hade varit stor. En i vinter afvand och omvänd kvinna, fru Chang, hade gifvit bräder till kista och hvete för begrafningsdagen. Andra hade gifvit bröd och pengar, så att de fattiga döttrarna skulle slippa skuldsätta sig för begrafningen. Hvad vännerna gifvit, räckte rikligt till allt, och dessutom blef det pengar öfver till att betala ett års hyra för en ny samlingslokal, då den, som förr begagnats, åter skulle öfvertagas af sin ägare.

En dyrbar dag hade de haft, och Herren hade förnummits så nära vid den hemgångnas bår. Säkert fick denna begrafning säga till någon hednings hjärta: "Se hur de kristna älska hvarandra!"

Måtte Herren i nåd resa upp andra, som likt Shüen da sao hafva Guds intresse så varmt liggande på sina hjärtan! Gud vare lof för hvar och en, som blir bärgad för den himmelska ladan!

Må den bortgångnas hälsning ljuda som klockklang i våra öron och hjärtan: *"Var mån om Guds rikes utbredande!"*

Dagny Bergling.

Två goda vänner.

För våra små missionsvänner.

Av *Anna Oehler.*

I.

Det var verkligen bra snällt av Nadir att inte göra som de andra hindugossarna i byn. De förklarade nämligen: "David får inte leka med oss. Honom ha gudarna förbannat — han är en kristen." "Nå, om han också är en kristen", menade Nadir, "så har han i alla händelser inte gjort något ont. Och plåga honom få ni allt låta bli, så länge jag är med."

Nadir var son till byfogden, som var ägare till flera buffelkor. Honom vågade man således icke motsätta sig. Gossarna visste detta, så åtminstone för denna gång var striden avvärjd, och långsamt skingrade sig de smärta, smidiga gestalterna.

Med sänkt huvud stod den kristne gossen där alldeles ensam mitt i den hedniska byn. "Så märkvärdigt", tänkte han, "att jag är något, som de andra inte äro. Mor säger, att jag skall vara glad däröver, men det kan jag egentligen inte vara. De andra gossarna skratta alltid ut mig, och slagit mig ha de också gjort. Det är bara Nadir, som inte gör det, och ändå är också han en avgudadyrkare. Om," tänkte David vidare, "jag inte vore en kristen, kunde Nadir vara min vän. Han har det bättre än jag. *Han* kan se sin Gud, men *jag* har ännu aldrig fått se min Gud." Med en förstulen suck begynte gossen sin vandring mot hemmet. I hyddan brann en eld, som hans mor skötte om. David smög sig till henne. Han hade så gärna sagt henne, vad som gjorde honom så ledsen, men han kunde inte.

Solen gick ned. I det kristna hemmet höllo David och hans mor aftonbön. Och sedan de sagt Amen och gossen lutade sig mot sin mor, blev han så varm om hjärtat. Han *måste* omfamna sin mor och viska något kärleksfullt i hennes öron. Och innan sömnen tillslöt hans ögon, tänkte han: "Det var inte rätt, att jag sade, såsom jag gjorde i middags. Nej, Nadir har det inte bättre än jag. Jag skulle inte vilja ha hans mor, och de där trägudarna ville jag inte heller tillbedja."

Redan tidigt nästa morgon rådde liv och rörelse i byfogdens hus, och när den kristne gossen helt nyfiket tittade ditöver från sin veranda, ropade plötsligt en glad röst: "David, du, vi ska' resa bort! Vår gud har en stor fest där nere vid den heliga floden, och jag får fara med!" Nadir tog ett högt språng i luften och utstötte ett jubelrop.

Icke utan avund gav den kristne gossen akt på hednagossens uppsluppna glädje. Nu stod Nadir alldeles framför David. Övermodigt gjorde han en knyck med sitt vackra huvud. "Se bara hit! Splitter ny är min rock — så gulröd som en orange och så blå som himmelen, och den har jag fått enkom för festen." Plötsligt avbröt han sig och sade: "Skada, att du inte kan komma med oss, för att du är en kristen! Jag skulle så förskräckligt gärna vilja visa dig templet och vår gud Ganesa. Men jag vill berätta dig allt, när jag kommer tillbaka."

Nadir höll ord. Strax efter hemkomsten besökte han David. — "Hör du", sade han, "en så stor högtid har nog inte din Gud som den store Ganesa! Det var så förskräckligt mycket människor där. Ingen kunde räkna dem, och alla skrattade, hoppade och sjöngo. Mor köpte kakor åt mig i templets förgård, och vi offrade ris, mjölk, frukter och blommor. Jag såg också heliga tiggare. De kröpo på sina knän ända in i templen och slogo sina pannor mot jorden. Och spåmän har jag också sett och eldätare och fint smyckade tempeltärnor, som betjäna våra gudar. Det var helt enkelt storartat! David, du kan inte tro, hur lustigt det var, när man hörde det riktigt bedövande sorlet. Och på kvällarna sedan! Du skulle ha sett fyrverkeriet! Det säger jag dig, att stjärnorna voro löjligt små bredvid de brokiga eldkulorna, som flögo i luften — skada bara, att de slocknade så snart!"

"Och hur såg din gud ut?" frågade David. "Hur han såg ut — jo, majestätisk", svarade Nadir hänförd. "Han är mycket tjock, därför att han måste äta så många offer. Och han har fyra människoarmar och ett elefanthuvud med en krona, bildad av en ringlad orm." — "Men varför har han då ett elefanthuvud?" frågade David. — "Jo, det kan jag lätt säga dig", svarade hans vän. "Han har förr haft ett människohuvud. Men det slog en annan gud av honom. Då blev hans mor mycket ledsen. Hon bar fram stora offer och bad, att hennes son måtte få ett likadant huvud, som den förste, han mötte nästa morgon, och se — då mötte honom en elefant. Därför fick Ganesa ett elefanthuvud."

"Har du reda på ännu flera historier om din gud?" frågade David vidare. "Ja, det har jag visst, många! Tänk du, en gång var han drucken och föll omkull. då han gick hem på aftonen. Han såg sig om för att se, om någon hade sett honom. Det hade fullmånen gjort, och den skrattade ut honom. Då blev han ond och förbjöd, att man mer skulle dyrka honom vid fullmåne." (Forts.)

Tacksägelse- och böneämnen.

S. M. K:s flickskolor (sid. 76, 77, 84, 85). — Att Herren i nåd bevarade missionsstationen i Tungchowfu från att förstöras af eldsvåda. — Att arbetet på denna station synes bli mer uppmuntrande (sid. 78, 79). — Opieasylen i Hsiao—I och den i samband med denna hållna bibelskolan. De tre i frk. Ackzells bref nämnda opiepatienterna. — Fru Chao, (sid. 86). — De 100 nya medlemmarna i Hanchengs och Hoyangs församlingar. De 6 nya utstationerna i detta distrikt. — De till närmare 400 uppgående afvänjda opiepatienterna (sid. 87). — För Shüen da saos lif och verksamhet (sid. 87, 88). — För Herrens rika välsignelse under årsmötet. — Se f. ö. årsredogörelsen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 12. Årg. 20. 15 JUNI 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vägen mot den stora fulländningen, I. — Jubel- och skördefest i Skellefteå. — S. M. K:s sist afskilda missionärer. — Meddelande från fältet. — Brefafdelningen. — Svenska Missionsförbundet. — Två goda vänner, II. — Redovisningar.

Vägen mot den stora fulländningen.*

I.

Ebr. 12: 1—3.

Vi skulle kunna säga, att denna text talar om vägen mot den stora fulländningen. Den pekar å ena sidan *tillbaka*. Den pekar tillbaka på den stora skara af vittnen, som segrat och vunnit. Men den talar också till oss om Jesus såsom trons höfding och fulländare. Så pekar den *framåt* och vill visa oss, som nu lefva, vägen fram mot den stora fulländningen.

Låtom oss då tänka på de gamla fädernas väg. Det är dit denna text pekar på denna reformationens högtidsdag. Den pekar långt tillbaka på den långa rad af vittnen, om hvilka vi läsa i Ebr. 11 kap.

Den väg, dessa gamla fäder gingo, var *trons* väg. Någon har sagt: Gud allena är den som gör under, men det sker genom hans heligas tro. Undret kommer ned från himmelen, men tron växer upp från jorden. Det var tron, som gjorde dessa gamla stora. När vi läsa om dem, finna vi, att de voro inga fullkomliga människor, men deras skröpligheter förtigas i den underbara skildring af trons väg, som de gingo. En Simson, en David, en Gideon, de hade alla sina begränsningar och skröpligheter, men det talas icke därom. Det är en enda sak, Gud ser hos dem, större än allt annat, han såg hos dem, det enda, som han ansåg värdt att anteckna, nämligen *tron*. Den såg han. Det är gripande att läsa om t. ex. Sara, huru hon skildras såsom en af dem, som gingo trons väg. Det står så betecknande: "Själfva Sara." Det ligger en hel historia i detta uttryck. Men själfva Sara var med i skaran af gamla fäder, som trodde. Det utmärkande hos dem var, att de alla höllo honom för trofast, som hade gifvit löftet. De räknade med honom. De räknade trons räknesätt, och där ingen förhoppning var, trodde de helt och fullt, förvissade att hvad han lofvat, var han ock mäktig att hålla.

Men trons väg var också för de gamla fäderna en *lidandets* väg. Tron är icke blott ett försanthållande, icke blott en tom och torr teologisk öfvertygelse utan framför allt *lif* — ett lydnadslif, ett själfuppoffringens lif. De gamla heliga följde Gud, och på denna lydnadens väg förinnerligades deras gudsförhållande alltmer och fördes de framåt till höjdpunkter af andlig välsignelse, där de kunde skåda ut och se de himmelska verkligheterna.

Det är gripande att läsa om Abraham, när han vandrade uppför Moria berg. Det står i denna skildring i 11:e kapitlet något, som vi icke finna berättadt i 1 Mose bok, och som vi kunna vara Ebreerbrefvets författare tacksamma för. Det står, att under det Abraham vandrade denna trons och lydnadens väg, *tänkte* han. För hvarje steg han tog uppför den svåra stigen, tänkte han. Och hvad tänkte han? Han tänkte sig in i det, som säkerligen aldrig förr rört sig i någon människas

* Missionsföredrag af missionär *Natanael Högman* vid S. M. K.:s årshögtid i Betesda kyrka.

hjärta. Han tänkte sig en uppståndelsens möjlighet. Nöden, vandringen på den väg, som Gud pekat ut åt honom, tvang honom till tro, svepte liksom in honom i tro. Det fanns endast *en* väg öppen, och det var vägen *uppåt*. Och så fick Abraham på denna lydnadens väg skåda ut i under af nåd och sanning, som ingen före honom fått. Det är på trons väg, som vi icke blott själfva få del af Guds hjälp och välsignelse, utan ock i sanning skåda himmelska syner.

Gud hade ett stort mål i sikte med de gamla heliga. Det står i slutet af Ebr. 11:e kap., att de hade icke nått fram till målet, att de icke utan oss kunde blifva fullkomnade. Men Gud hade hos dem skapat ett sinne, som skådade framåt mot den stora fulländningen. De vandrade alla såsom gäster och främlingar och bekände sig vara sådana, som söka ett fädernesland, en stad, som har grundvalar. De sågo efter lönen. Och det är betecknande för det Gamla testamentets profeter, att de sågo igenom sin samtids mörka skuggor af synd, olydnad och hopplöshet, att de sågo bortom dessa skuggor en stor och härlig afslutning på det hela, en stor fulländning. Den var visserligen för dem långt borta, men de sågo den tydligt. Och då vi läsa, såsom vi gjort redan i dag, den sista delen af Jes. 61 kap., se vi ett så underbart, härligt ljus stråla oss till mötes, att det endast kan utgöra en beskrifning på den härliga fulländningen, som står i samband med Jesu Kristi återkomst i härlighet och makt. Gud hade sörjt för något bättre för dem. Men den kommande fulländningen har ett innerligt samband med kommande släkten och framför allt med Jesus, trons höfding och fulländare. Det är detta, som är det gripande stora, som vi stå inför i dag, det underbara sammanhanget och sambandet mellan Guds heliga under alla tider. De gamla heliga äro intresserade i vårt löpande. De kunna icke utan oss blifva fullkomnade. Den stora fulländningens inbrytande beror äfven af oss. Gud har gjort sin riksplan till synes beroende af oss, och det är en förpliktelse, som vi ställas inför, då vi ställas inför de heligas exempel och de gamlas tro.

Vägen fram mot den stora fulländningen gick också Jesus Kristus. Äfven han gick trons väg. När han trädde in i världen och in i gemenskap med människosläktet, när han gjorde dess nöd till sin, då gick det ordet i fullbordan, som var sagdt: "Se, jag kommer, i boken är skrifvet om mig. Att göra din vilja o, Gud, är min lust, och din lag har jag i mitt hjärta." Hela Jesu lif var en vandring i fullkomlig öfverlåtelse och tro. Jesus betraktade sitt lif som en gåfva från Gud, som skulle gifvas tillbaka åt Gud, och han vandrade i ett absolut förblifvande i Guds vilja och kunde därför alltid säga: "Jag vet, att du hör mig, ty jag och Fadern äro ett." I tron segrade han öfver frestelserna. Innan han uppväckte Lasarus, tackade han i trons kraft Gud och kallade så Lasarus fram ur döden. Vi se, hur han i trons kraft bad. Han såg sin väg tecknad i Skriften. Han såg Guds plan för sig med den mörka lidandesvägen, försmädelsen, föraktet, korset. Hvad han såg, kunde hafva blifvit ett hinder för honom, men han såg med trons blick uppståndelsen. När han talade med sina lärjungar om det lidande, som skulle öfvergå honom, tillade han: "Människosonen skall på tredje dagen uppstå igen ifrån de döda." Det är gripande att tänka på att Jesus Kristus vid påskalammsmåltiden troligen sjöng den underbara Ps. 118, där det heter: "Detta är den sten, som Herren har utvalt, men som byggningsmännen hafva förkastat." Och med denna lofsång på sina läppar gick han ut mot Getsemane, mot lidandet, ty han såg efter lönen eller, som professor Myhrberg så skönt öfversätter det: "För att få den glädje, som låg framför honom, led han korset, aktade han icke smälek." För att nå fram till den stora, underbara fulländningens dag gick han lidandet till mötes. Han gaf sig själf, ty han såg, att bortom allt detta skulle en gång en härlig dag inbryta, då han skulle träda fram inför sin Gud och Fader och säga: "Här äro jag och barnen, som du har gifvit mig." Han såg, att en gång skulle det rike upprättas, där frid, glädje och rättfärdighet skulle råda. Han såg, att den dag skulle komma, då han såsom en lön för sin möda skulle få sammanvigas med sin brudförsamling och regera, till dess han hade lagt sina fiender under sina fötter. Kristi härliga uppenbarelses dag är den dag, om hvilken vi läsa i Uppenbarelseboken, att han skall komma i himmelens skyar med alla sina heliga i härlighet och makt för att tillintetgöra det motstånd som, trotsande allt, i sin slutliga form reser sig mot honom i Antikrists person.

Jesu Kristi väg var således också en trons väg. Han vandrade den. Han kämpade, han segrade, och han segrade på det sätt, som anvisats oss att vinna seger, nämligen genom ett helt förblifvande i Guds vilja i tro och lydnad.

Men för det tredje finna vi, då vi stanna inför denna text, att äfven vår väg, missionsförsamlingens väg, är en trons väg och en lydnadens väg. Hafven tro på Gud! sade Jesus till sina lärjungar. Det är som parolen i Guds rike, och i denna vår text

skildras vårt lif under bilden af ett löpande på en vädjobana, där de gamla liksom beskåda oss och betrakta vårt löpande. Vi ställas inför minnet af dessa gamla och inför den lefvande Jesus Kristus. Alltsammans förpliktar oss att löpa, såsom de gjorde, för att vinna segerlönen, att kasta ifrån oss allt, som kan hindra oss i vårt löpande, och den synd, som alltid står rundt omkring oss, färdig att snärja och binda oss. Låtom oss komma ihåg, att det går såsom en enda lång kedja med länk i länk genom Guds underbara frälsningsplan, och att vi äro kallade, hvar och en i sin stad, att vara en länk och att medverka till att målet nås, Jesu Kristi rikes fulländande i världen. (Forts.)

Jubel- och skördefest i Skellefteå.

Det var ljusa drömmar, som drömdes i vår Kinakrets, allt eftersom sommarnattens ljus växte. Guds tankar smälte samman med våra, och det blef tack i våra hjärtan, när Pingsten korades till den högtid, som vi anade skulle öfverglänsa våra största förhoppningar. Det skulle bli *missionärsafskiljning* — det ljusaste bladet i *vår* missionshistoria. För omkring 15 år sedan kastades här ut en handfull sådd för Kina. De som plöjde de första fårorna, de som sådde de första kornen, fingo snart af Gud en annan arbetsteg, där samma röjningsarbete vidtog, men andra ha ingått i deras arbete, och på sådd har kommit skörd. "Så är nu hvarken den något som planterar eller den som vattnar, utan Gud, som gifver växten". Men ljust lefver deras minne, som gaf oss arfvet: kärleken till Kina. "*Bön för Kina*", det stod och står alltfort främst på programmet, och snart nog växte sig den bönen stark, att vi ur våra egna led skulle få ett vittne för Kina. Var det då underligt, att hjärtan under bäfvan, under jubel började fråga: "Herre, är det mig, du vill sända?" Och så kom den stund då missionens Herre sade: "Jag har funnit min tjänarinna, jag har smort henne med helig olja. Min hand skall stadigt vara med henne, och min arm skall styrka henne (Ps. 89: 21—22).

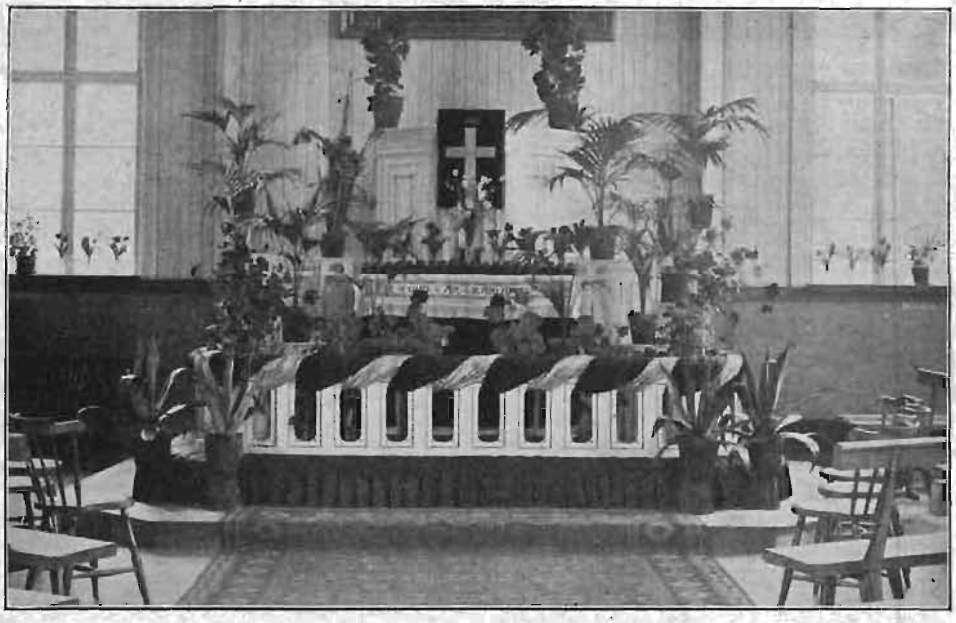

Koret i Skellefteå stadskyrka.

Nu tänktes stora tankar. Inte bara Kinakretsen i vår bygd skulle fira högtid med oss. Till Kinavänner i Umeå, Luleå och Byske gick också bjudningen ut, och här fejades och rustades i många hem för att kunna rymma så många, som ville komma, och snart var 25-talet fullt. I den skaran funno vi många åldrar från 20- till 78-åringen, alla med hjärtan, som Gud kallat att vara medhjälpare till Kinas frälsning. Så kom den stund, då vi vid stationen fingo välkomna våra många vänner, våra långväga gäster, bland dem Kommendör v. Feilitzen, missionärerna Folke, Blom och Högman. Förr hade våra vittnen kommit en och en, eller 2 eller 3 — nu voro vi på höjdpunkten: 4 på en gång, men så var det ju nu jubel- och skördefest.

Pingst, hänryckningens tid, var inne. Till tempel, som smyckats i gult och rödt, med palmer och en mångfald af blommor, styrde skaror stegen, och vid vår högtid, som började Pingstdagens e. m. kl. 4.30, var hvarje plats tagen i anspråk. I koret voro platser reserverade för gäster och Kinavänner från när och fjärran och främst för vår älskade missionärskandidat, Estrid Sjöström, i kretsen af de assisterande.

Efter afsjungandet af ps. 268 höll missionär Högman missionsföredrag öfver Ps. 118: 27, därvid framhållande, att missionens lifskraft grundas på lofsång och offer. Det var ett frigjordt judafolk, som första gången sjöng denna psalm, när de återuppbyggt templet, och det tros, att Jesus och hans lärjungar sjöngo denna psalm, när de tillsammans åto påskalammet. Det är en lofsång, som sjunges af den kristna församlingen på flera hundra olika språk. Det går en ström af lofsång genom missionsarbetet och i dess spår — offer. Denna vigningsstund vittnade om att lifskraft fanns i denna församling, där lofsång och offer nu på ett särskildt sätt frambars. — Missionär Folke trädde därefter för altaret och talade till den blifvande missionären med ledning af Abrahams lif och den betydelse väntetiderna hade för hans andliga utveckling. Han lät dessa pröfvotider ej förrinna i sanden; de fostrade honom till

en *trons* man, en *bönens* man och en man med *sant främlingssinne.* Så ville vår Gud ock ta sig an Abrahams säd och nu särskildt vår blifvande missionär. Väntetider lågo bakom — och vi tro de blifvit utnyttjade — väntetider skulle komma, allt med detta härliga mål: att fullborda tron och trons lifsyttringar i människohjärtat.

Så vigdes vår syster till sitt stora lifsvärf genom bön och händers påläggning, och nya minnesord ur Skriften fastslogo de många dyrbara sanningar och löften, som redan mött henne.

Ett kort föredrag af missionär Blom öfver Joel 2: 28 afslutade den sköna invigningsstunden, och vi drömde drömmar och sågo syner — Kinas folk ett Guds folk.

Senare på kvällen samlades ett 60-tal vänner i ett "Kinahem" till tésupé, och vi tro, att samvaron också där band oss fastare vid vår stora uppgift att vara medhjälpare till glädje såväl för hvarandra som för Kinas folk.

Annandag Pingst var en missionens dag från början till slut. I stads- och landskyrkan talade våra 3 missionärer f. m. och e. m. och när så kvällen kom, samlades en stor skara — omkring 180 — missionsvänner till samkväm hos kyrkoherde och fru Vermelin, som så kärleksfullt öppnat sitt hem för oss. Här gick, om någonsin, allt i "lofsångens och tacksamhetens tonart". Det var svårt att skiljas, vittnesbörden ville aldrig taga slut, och de ord, som älskande händer, högtiden till ära, sirat i vårt tempel, tycktes oss nu en dyrbar verklighet: "Kraft från Gud".

Sådd och skörd — det är landtmannens lif. De rikaste skördarna sporra honom till nya tag — och så ville vi, att denna högtid, denna skördefest, skulle säga oss och Kinavännerna landet rundt:

"Förtröttas ej, så länge dagen räcker.
Att så din säd! Det är ej fåfängt. Nej!
En gång, när evighetens morgon bräcker,
Den spirat upp till skörd — Förtröttas ej!"

Vår högtid — en *sporre* i vår missionsgärning, och vi ha firat skördefest i ande och sanning.

S. N.

S. M. K:s sist afskilda missionärer.

Fröken *Ester Jonsson* föddes den 5 nov. 1881 i Kalmar, där fadern var maskinuppsättare vid Manila mekaniska verkstad. Redan som litet barn hade hon ett verkligt behof af Gud och brukade ofta gå afsides för att bedja. Vid 10—14 års ålder kände hon dock ofrid i sitt sinne och tyckte ofta, att Gud var så långt borta. En brinnande törst efter kunskaper bemäktigade sig henne alltmer, och med förskräckelse märkte hon, att denna kunskapstörst ofta var starkare än längtan efter Gud och hans ord. Under sin nattvardsläsning kom hon, som hon trodde, till frid med Gud, och härmed återkom den tanke, som hon redan som yngre hyst, att få ägna sitt lif helt åt Guds tjänst.

Vid 19 års ålder genomgick hon Växjö småskollärarinneseminarium och praktiserade sedan tre år som småskollärarinna. Längtan efter mera vetande dref henne nu att söka inträde vid Kalmar folkskollärarinneseminarium.

Ester Jonsson.

Våren 1908 erhöll hon plats vid en af Stockholms folkskolor, blef medlem af L. M. F. och fick hjälpa till med de små "Snödropparnas" möten. Efter två och ett halft år flyttade hon till Huskvarna. Sommaren 1911 deltog hon i en af L. M. F. anordnad konferens i Jönköping, och vid denna kände hon för första gången en tydlig kallelse till missionsfältet. Denna kallelse nådde henne bl. a. genom tre vänner, som direkt uppmanade henne att gå ut som missionär till Kina. Samma höst sammanträffade hon ock med en af S. M. K:s missionärer, som särskildt framhöll behofvet af kristna lärare i Kina. Och detta bidrog till att göra hennes kallelse fullt klar.

Följande år framlade hon saken för sina föräldrar, och dessa gåfvo, om än ej med så lätt hjärta, sitt bifall till dotterns önskan.

Fröken Jonsson genomgick under vårterminen 1914 en kurs vid Hagabergs bibelinstitut och vistades därefter några månader i Skottland för inhämtande af det engelska språket. Hennes önskan är, att om Gud så bereder henne väg i Kina, där få ägna sina krafter åt de ungas undervisning.

*

Fröken *Estrid Sjöström* föddes den 18 april 1883 i Skellefteå. Föräldrarna äro handlanden och rådmannen Carl L. Sjöström och hans maka Bernhardina, född Westling. Redan tidigt förnam hon Guds Andes dragning på sitt hjärta, och dessa intryck fördjupades, då hon under skoltiden blef medlem af söndagsskolan och "Daggryningen". Vid sin konfirmation erfor hon en stark längtan efter frälsning men vågade icke för någon yppa sin ställning. Det blef en strid på lif och död, som varade i ett och ett halft år, och som slutade med seger för Herren. Det blef nu hennes högsta önskan att få tjäna Herren. Men här *hemma* ville

Estrid Sjöström.

hon gå hans ärenden, icke på missionsfältet. Hon kände en riktig bäfvan för att af Gud blifva kallad ut till hedningarna.

År 1902 kom emellertid den första missionskallelsen. Fröken S. befann sig då i Uppsala för att genomgå en kurs i huslig ekonomi. "Vill du", så framställde sig frågan för henne, "offra ditt lif för din Mästare och gå till Kina med frälsningens bud, *om* han kräfver det?" Den förra fruktan förbyttes snart i längtan att *få* gå. Ännu var hon dock för ung, och vägen var icke öppen. År efter år gick, hvarunder hon fick öfva sig att i stillhet bida efter Herren samt förkofra sig i praktiska värf. Under denna väntetid lämnade henne aldrig missionstanken. År 1912 kom den åter med fördubblad styrka, och nu visade sig Herrens tid vara inne. Nu föllo, hvad som sett ut som oöfverstigliga murar. Vägen var öppen.

Under vårterminen 1913 genomgick fröken S. en kurs vid Hagabergs Bibelinstitut och vistades därefter från hösten 1913 till i maj 1914 på Miss Soltaus utbildningshem för kvinnliga missionärskandidater i London.

*

I samband med det nu meddelade vilja vi framhålla den stora betydelsen af att vi i vårt land äga ett *bibelinstitut*.

Det är nu fem år sedan Bibelinstitutet vid Hagaberg grundades. Bland den stora skara unga män och unga kvinnor, som där genomgått kortare eller längre kurser för att bli mer dugliggjorda för arbetet i Mästarens tjänst, är det 30 som delvis där fått sin utbildning för den *yttre* missionen. Af dessa komma 16 på Kina, 9 bland dem tillhörande S. M. K. Fem af denna skara äro redan ute på missionsfältet, två hafva nyss afskiljts för missionskallet, och två stå ännu under fortsatt utbildning. De af S. M. K:s missionärskandidater, som fått vistas vid Bibelinstitutet, räkna detta som en stor förmån. Äfven några bland de äldre missionsarbetarna hafva under sin vistelse i hemlandet begagnat sig af tillåtelsen att vid Bibelinstitutet få deltaga i någon kurs och hafva däraf icke blott haft stor välsignelse för egen del utan fått ännu mer insikt i sättet att undervisa andra i studiet af böckernas Bok. Bibeln har, det är det enstämmiga vittnesbördet från alla, som vistats vid Hagaberg och där fått åtnjuta undervisning af Rektor och fru Rinman samt deras medhjälpare, för dem blifvit en ny bok, oändligt rik på lif och kraft. De hafva äfven på ett nytt sätt lärt att fatta bönens hemlighet. Studiet af missionshistoria har omfattats med stort intresse. Och för de unga systrarna har det varit ovärderligt att få deltaga i allehanda praktiskt arbete, såsom i söndagsskolan, i möten för mödrar och fabriksflickor, hus- och sjukbesök, liksom äfven att i hemmet få lägga hand vid allehanda sysslor.

Det sammanlagda antalet af dem, som under de fem gångna åren genomgått längre kurser, har varit 160.

Dessutom ha omkring 200 genomgått de kortare kurserna, som anordnats under benämning "sommarskolor", "stilla dagar" o. s. v.

Må Herren alltfort, det är vår bön, välsigna Bibelinstitutet, dem som föreestå detsamma och deras medhjälpare liksom hvar och en, som får förmånen att längre eller kortare tid vistas på Institutet!

Meddelande från fältet.

Missionär *Oscar Carlén*, som hela vintern varit dålig i sitt ena ben, reste strax efter påsk, efter att i Ruicheng ha afslutat en bibelkurs med 15 deltagare, till Pingiangfu i och för läkarebehandling. Den 21 april opererades han, och detta gick, Herren till pris, lyckligt. Hans hustru skrifver att han var ovanligt kry efter operationen, att han icke hade någon feber men var mycket trött och matt. Sannolikt måste han efter operationen ligga stilla omkring fyra veckor. Själf skref br. Carlén strax före sin afresa från Ruicheng: "Jag behöfver lära mig tålamod och måste då genomgå lidande."

5 mil från Mienchih den 14 april 1915.

Kära missionsvänner!

... För tillfället är jag nere på en plats, T'eo-ü, dit jag länge ämnat mig. Den ligger 90 li s. v. från Mienchih och 120 li s. o. från Shan-chow. En mulåsneväg leder från sistnämnda stad hit, och salt sändes i stor mängd till nederlag här. Smärre salthandlare komma hit från hela landsbygden rundtomkring, och detta är anledningen till att jag så gärna här ville få fast fot. Platsen har rätt länge hållits besatt af röfvare, som oroat hela trakten, men har nyligen rensats af soldater. En garnison på öfver 100 "väster-soldater" (namnet på de efter utländskt mönster tränade trupperna) samt en afdelning af traktens milis har förlagts hit. En korpral bland de sistnämnda har varit vår tjänare och är församlingsmedlem. Jag är nu hans gäst i vaktrummet för ett par dagar, medan det regnar och ruskar ute. Här röka soldaterna sina pipor och hänga rundt omkring mig för att se, huru en utländing skrifver bref. Människor komma och gå. Här lämnas allehanda upplysningar om utländingarna af sådana, som tro sig ha bra reda på dem, och härifrån skickas "kung-si" ut till platser, som försummat att sända män till armén med anledning af Juanshikais nya utskrifning af trupper. Och mannen, som går med budskapet, får af korpralen en bredbladig slidknif att gömma i barmen men ämnad att tillgripas i nödfall, om den blå jackan med de röda skriftecknen ej skulle hålla närgångna personer på afstånd.

Vid spridande af evangelium i dessa trakter har

Skotska bibelsällskapet lämnat oss stor hjälp. Detta sällskap medgifver, att vi gratis utlämna evangelier till församlingsmedlemmar, som utan annan ersättning än försäljningspriset för böckerna vilja gå ut som kolportörer. I vinter har jag sålunda på detta sätt lämnat ut öfver fem tusen evangelier. De gå åt på marknader och torgdagar. Jag är glad, att det är åt fullkomligt pålitliga personer, de blifvit lämnade. Det händer nämligen stundom, att olämpliga personer begärt att få sälja evangelier såsom reklam för sina opiepiller eller åtminstone såsom bisyssla vid sådan småhandel.

Våra aflönade kolportörer äro också verksamma. Staden Lo-si och trakten däromkring ha särskildt legat mig om hjärtat, enär de synas vara ett af Honans mest kända röfvarecentra bland de svårtillgängliga och ofruktbara bergen. Unga män kunna ej finna dräglig utkomst där, och så skocka de sig kring en eller annan röfvarehöfding, som hålles i stor ära, färdas i bärstol såsom en mandarin och är vida mäktigare än en sådan. Bland detta bergfolk ha våra två kolportörer uppehållit sig under de sista fyra månaderna och sålt tre tusen evangelier. Om jag hade en riktigt lämplig man att sända dit såsom evangelist, skulle säkert många där bli vunna för Gud. Herren skall helt visst såsom svar på bön öppna väg för oss dit. En okänd vän i Sverige har redan lämnat grundplåt till ett gatukapell i denna trakt.

I likhet med förra året har Mr Lack i Yen'cheng, Honan, anordnat en månads bibelskola för evangelister från C. I. M:s Honanstationer. Jag hade redan lofvat två män att få resa dit utan att ana, att någon vän i hemlandet ville särskildt stödja arbetet här. Men så kom en gåfva, och jag blef i stånd att sända ytterligare en man till bibelskolan. Denne man har utfört ett troget och ihärdigt arbete i sin hembygd. Sålunda samlas där nu 70 à 80 personer till söndagsgudstjänsterna. Dessa sökare behöfva andlig hjälp, och jag tror att det vore lyckligt, om samme man, som hjälpt dem att taga första steget, kunde föra dem något längre. Mr Lack arbetar med stor framgång efter synnerligen sunda principer. Utstationerna vänja sig att själfva underhålla sina evangelister och inköpa samlingslokal samt att i bästa mening bli själfständiga.

Nu till sist blott ett varmt tack för allt kärleksfullt arbete i hemlandet för oss och de kinesiska kristna. Det är ej förgäfves.

Tillgifne
Malte Ringberg.

P. S. Vi ha haft en bibelklass på 8 dagar i Yongnings distrikt med 12—15 deltagare; en annan i Mienchih med 40 deltagare. Nu är fröken Hallin hos oss och har en klass med 25 kvinnor.

Svenska Missionsförbundet

har nyligen utgifvit årsberättelse för sitt 37:e verksamhetsår.

Ur densamma meddela vi följande om den *yttre missionen:*

I *Kongo* har arbete bedrifvits på 8 hufvudstationer och 189 utstationer af 61 missionärer (27 manliga och 34 kvinnliga) samt 224 infödda medhjälpare. Församlingsmedlemmarnas antal var vid slutet af verksamhetsåret 2,020, skolornas 207 och skolbarnens 5,508.

På grund af det i augusti förlidet år utbrutna världskriget måste i början rätt stora inskränkningar göras särskildt i skol- och byverksamheten. Sedermera har dock arbetet återupptagits i flera afseenden. Tillståndet inom församlingen har i det stora hela kännetecknats af ett lugnt och stadigt framåtskridande såväl i inre stadga som yttre omfång.

I *Central-Kina* har arbete pågått på 7 stationer. Missionärernas antal var 44 och de infödda arbetarnas 100, församlingsmedlemmarnas 1,441, skolornas 41 och elevernas 1,093.

Såsom en direkt följd af världskriget kan anses, att de missionärer, som förliden höst skulle ha rest ut till Kina, ej kommo att resa.

Af de olika redogörelserna framgår, att tillståndet inom flera församlingar lämnat åtskilligt öfrigt att önska. Försummelse i bruket af Guds ord och bönen samt tröghet, när det gällt att deltaga i församlingens enskilda möten, synas vara hufvudorsakerna härtill. Åtskilliga tecken tyda emellertid på bättre tider.

I *Ost-Turkestan* har arbete utförts på 4 stationer af 23 missionärer och 5 infödda medhjälpare. Församlingsmedlemmarnas antal var 17, skolornas 4 och skolbarnens 100.

Såsom i alla muhammedanska länder är det evangeliska arbetet äfven här förenadt med stora svårigheter. Det mest sega och på alla sidor vakna motstånd är ständigt i verksamhet för att hindra ordets spridning. Att verksamheten trots detta går framåt och bär frukt, är ett Guds under. En stor del af orsaken till den framgång missionen trots allt haft, ligger utan tvifvel i läkaremissionens arbete.

I *Kaukasien* ha 3 svenska missionsarbetare, en armenier och en syrier varit i verksamhet.

En följd af kriget mellan Turkiet och Ryssland, som till stor del förts i Kaukasien, har varit, att mycket rika tillfällen yppats för missionsarbetarna att bland sårade soldater dela ut biblar, testamenten och traktater.

I *Petrograd* och *Ingermanland* ha 4 svenska missionsarbetare och två infödda evangelister verkat bland finnar, svenskar och ryssar.

Sjömansmission har bedrifvits i Sunderland och Seaham Harbour af 4 arbetare, tidvis biträdda af två elever från missionsskolan.

Missionsförbundets sammanlagda inkomster för såväl inre som yttre missionen uppgingo under verksamhetsåret till kr. 802,230: 50 emot kr. 693,721: 36 året därförut.

Två goda vänner.

För våra små missionsvänner.

Av *Anna Oehler.*

II.

"Nadir har alltid så mycket att berätta", tänkte David, då han på aftonen med korslagda ben satt framför föräldrarnas hydda och funderade. "Ack, om också min Gud någon gång hade en fest! Då skulle också jag ha något att berätta, som kunde göra Nadir förvånad."

Och, mycket riktigt, en morgon, just som han till frukost åt sin majskaka, sade hans mor: "Nu kan jag inte längre hålla inne med det. David, du får resa med far och mig till en missionsfest." David tog ett högt glädjeskutt. "Mor", ropade han, "får *jag* verkligen resa med? Härligt, härligt"!

Hela dagen väntade han på Nadir för att meddela honom den stora nyheten. När det slutligen blev afton, såg han, hur vännen helt långsamt kom ridande på en buffel, som varit ute på bete. David sprang emot honom och ropade på långt håll:

"Du, Nadir — också jag får resa till en helig fest!" Nadir hoppade ned och tog buffeln i svansen. "Och nu får också jag äntligen se min Gud", förklarade David med glädjestrålande ögon. Nadir flätade samman buffelns långa svanshår och gick tigande vidare. David följde med. Vid utkanten av byn stannade hednagossen, stod ett ögonblick stilla och sade därpå: "Du får väl se — men jag tror inte, att man kan se din Gud." David betraktade med förbluffad uppsyn vännen. "Jo, det tror jag", ropade den kristne gossen och sprang så glad tillbaka till föräldrarnas hydda.

Slutligen var den stora dagen inne. Tidigt på morgonen sprang David till floden och tvättade sig grundligare än någonsin. Med av iver darrande händer band han därpå ett rent skynke om sina höfter, och högtiden till ära knöt modern en ny röd näsduk om hans hals.

En blåaktig morgondimma låg utbredd över fälten, då far, mor och barn begåvo sig ut på resa. I närmaste by sällade sig ännu flera kristna till dem, däribland även den infödde pastorn.

Nu klättrade David och hans föräldrar upp i en tvåhjulig oxvagn. Det knakade och gnisslade i hjulen, och emellanåt sjönko de djupt ned i leran, men de vita oxarna skredo lugnt framåt, och muntert klingade bjällrorna kring deras halsar. Nu banade sig hjulen med möda fram genom det höga gräset, och den indiska solen brände genom den över kärran utspända mattan. Uppför och utför berg gick det, förbi tempel och s. k. heliga lundar, altaren och skuggiga träd, under vilka stodo hundratals avgudabilder. David blev icke trött att se och fråga, vad allt betydde. Emellanåt uppstämde de kristna en sång. Väl var den på samma språk som hedningarnas sånger, men den ljöd ändå så olika.

Det blev afton. Oxarna stannade, och bjällerklangen tystnade. Den ene efter den andre klättrade ned från vagnen, rätade ut sig, drog ett djupt andetag och slog sig därpå ned under en grupp präktiga mangoträd. David var glad att åter få röra på sig. Han samlade ihop torra löv och torrt ris till en fritt liggande plats. Där blev snart en eld uppgjord. Hans mor och de andra kvinnorna kokade ris och currysoppa, och David släpade alltjämt fram nytt bränsle.

Sedan alla ätit sig mätta, uttalade den infödde pastorn aftonvälsignelsen. Hans ord ljödo så högtidliga i den stilla lunden. Elden belyste de vita gestalterna, som alla lyssnade fulla av andakt. Nu glödde blott några få kol, och en fin, vit rök steg rakt upp mot himmelen. Då slöto sig lille Davids ögon, och han insomnade ljuvt under den fria, stjärnbeströdda himmelen

Och han drömde, att stjärnorna kommo honom allt närmare och blevo allt större och större. Och han tyckte, att den vackraste av alla stjärnorna föll rakt in i hans lilla gosshjärta och gjorde det så varmt, så ljust och glatt därinne.

När David vaknade nästa morgon, voro alla stjärnorna borta, de stora liksom de små. »Skada!» tänkte David. »Men *en* måste ändå finnas kvar, den som föll in i mitt hjärta. Jag vill se, om den inte åter börjar lysa, när det blir mörkt».

På e. m. foro de genom de trånga gatorna i en stor stad. David betraktade oavvänt detta virrvarr av människor, djur, marknadsstånd, leksaker och godsaker, tills all denna härlighet liksom snurrade runt i hans eget huvud. »Säkert», tänkte han, »kan inte Nadirs fest ha varit vackrare». Han riktigt brann av otålighet att få stiga ur. Slutligen lade han sin hand på moderns arm och bad: »Kära, säg då till, att man håller — jag vill så förskräckligt gärna se på festen». Men modern skakade huvudet. »Nej, David», sade hon leende, »detta är inte *vår* fest».

När de lämnade staden och oxvagnen åter rullade fram på den enformiga landsvägen och så till sist höll på en stilla skuggig plats, var Davids nya röda näsduk våt av tårar. (Forts.)

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under april månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
719.	Auktions- och sparb.-medel från Mora gm M. S.	83: 65
720.	»Onämnd», Tranås, gm K. B.	20: —
721.	C. H., Landskrona, »blanka tioöringar»	3: —
722.	H. H., Baggetorp, »Offerkuvert»	8: —
723.	Östra och Västra arbetsfören., Jkpg.	150: —
724.	J. J., Stackris, sparb.-medel	5: —
725.	»Offerkuvert» insaml. vid bönestund för Kina i Örebro	12: 85
726.	D:o från vänner i Hälsingborg gm A.L.	25: —
731.	P. T., Gamleby, »Årsbidrag»	25: —
732.	E. S., »Tackoffer»	5: —
733.	»Offerkuvert»	10: —
734.	A. A., Gtbg	100: —
735.	E. och M. K., Gtbg	100: —
736.	K., Gtbg	50: —
	Transport	597: 50

N:o		Kr. Ö.
	Transport	597: 50
737.	A. O., Gtbg	25: —
738.	C. N., Kristianstad, »Offerkuvert»	7: 10
739.	E. R., Gistad	10: —
740.	H. P. gm C. J., Järnboås	5: —
741.	I. F., Sthlm	300: —
742.	A. L., »Offerkuvert»	5: —
743.	Kollekt i Vara $^{2}/_{5}$ gm S. J.	15: —
744.	Ur G. L:s sparbössa, Vara	4: —
746.	Kollekt i Kristianstad gm A. G.	138: —
747.	»Offerkuvert» d:o	19: 41
748.	Adelöfs syförening	60: —
749.	A. A., Adeiöf	5: —
750.	C. V. C., Leksberg	10: —
751.	Vänner vid Moholm, gm C. V. C.	2: 60
752.	Insamling i Kramfors kapell och Kinafton $^{19}/_{4}$ gm J. N.	25: —
754.	»Tackoffer»	50: —
755.	A. P., Klintemåla, sparb.-medel	6: 01
756.	Ingelstorp och Valleberga arbetsförening	20: —
759.	O. gm G. T., Ulricehamn	5: —
760.	Lindes gamla syförening	90: —
761.	»Offerkuvert» från Skellefteåkretsen	44: —
762.	D:o från Ersmark	4: 56
763.	M. H., Sthlm	10: —
764.	Kinakretsen i Gtbg till E. Ohrlanders underh.	600: —
765.	Kinakretsen i Gtbg	400: —
766.	Kollekt i Nylands kapell gm P. A. S.	20: 41
767.	»Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	17: —
769.	Sparb.-medel gm A. L., Hemse	16: 50
772.	»Från lille Olles lyckliga födelse, Frösön», gm K. O., Genvalla	10: —
773.	L. E., Sthlm	10: —
774.	M. M., Håkansta	5: —
775.	E. L., Sthlm	5: —
776.	Missionsoffer från medlemmar inom f. d. Hareryds syförening gm H. A.	53: —
777.	S., Klemensnäs, sparb.-medel	0: 80
778.	Skärfsta syförening	17: 05
779.	Holmestads sykrets gm H. O.	60: 28
780.	»Offerslantar från skola och hem» gm E. H.	6: 52
781.	K. G., Flisby, »Offerkuvert»	10: —
784.	S. J., Eksjö	95: —
785.	O. G., Espebråna, »Ett tackoffer till Herren»	25: —
786.	Lärarna i Brummerska söndagsskolan, sparb.-medel	50: —
787.	K. L., Götene	50: —
788.	Kinekullekretsen, resebidrag	50: —
789.	H. H.	1: —
790.	B. J. J., Forshem	2: —
791.	Hassle ungdomsförening	20: —
792.	O. H., Hagby	5: —
793.	»Tack till Herren för ett barns tillfrisknande»	10: —
795.	»De som vänta efter Herren, de få en ny kraft». Es. 40: 30	500: —
796.	P. C., Stockholm, till M. Ringbergs underhåll	50: —
797.	G. G., Motala, »Offerkuvert»	6: —
798.	H. J., d:o	2: 25
799.	J. F., d:o	2: —
800.	E. R., Bizerte	10: —
801.	Björnö söndagsskolbarn	0: 46
804.	»Tack för 60 år»	10: —
805.	»Onämnd» gm C. O., Näfvelsjö	3: —
806.	G. S., Sthlm	500: —
807.	Hassle ungdomsförening, resebidrag	10: —
809.	H. S., Vännäs, »till det heliga kriget»	10: —
812.	»Frukta icke, allenast tro»	300: —
	Transport	4,401: 45

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	4,401: 45	
813.	P. L. gm R. A., Gefle	50: —	
814.	»Nya pengar och andra pengar»	18: —	
815.	»Små glädjeämnen»	7: —	
816.	H. och H., Åsbo	20: —	
817.	I. F., Sthlm	200: —	
818.	J. Ö. gm S. A., Brodderud	5: —	
819.	E. O., Gtbg, »Offerkuvert»	10: —	
820.	C. W.	1: 30	
822.	»Löfte Herren»	10: —	
823.	M. och O. Å., »Offerkuvert»	10: —	
824.	Sveriges K. F. U. M:s missionskretsar till O. Beinhoffs underhåll	505: 08	
825.	Östra Härads Kristl. Ungd.-förbund, till Missionär och fru Bloms underh.	400: —	
827.	S. L. S., Sthlm, Matt. 28: 18—20	25: —	5,662: 83

Särskilda ändamål:

727.	Ullervads friförsamling, insaml. medel vid Kinamöten, till O. Carléns verksamhet	80: —	
728.	Visby femöresförening, hjälp i evangelisationsarb. på Mienchich station	24: —	
730.	L. L., Uppsala, för Li-Tsuen kou	25: —	
745.	»Onämnd», Månstorp, »till det nya kapellet i Sinan»	2: —	
753.	Syföreningen N:r 1, Sthlm, för två bibelkvinnor i Honanfu 104: 45 Syföreningen N:r 1, Sthlm, till medhjälparfonden 55: 75	160: 20	
757.	S. St., Sthlm, till D. Landins K. F. U. M:s verks.	50: —	
768.	Barnens missionsafton den 1:a Maj gm A. L. och M. N., Västerhiske, för skolverks.	20: —	
770.	M. H., Björnö, »till det nya kapellet i Sinan»	12: 82	
771.	»Några vänner», till Ma-ta-sao i Yuncheng	90: —	
782.	Ps. 100 »Ett tackoffer», till Manliga seminariet	50: —	
783.	D:o d:o, till K. F. U. M.-arbetet i Yuncheng	50: —	
802.	»Kärleksoffer» vid sammankomst i Mellerud, till »det nya kapellet i Sinan»	14: 10	
803.	»Tre vänner», till »det nya kapellet i Sinan»	5: 95	
811.	Alingsås mfgs syförening, för Chiao Chii-tai	50: —	
821.	E. H., Vemdalen, till D. Landin att användas efter godtfinnande	5: —	
826.	H. L., till Anna Erikssons bibelkvinna	10: —	
827.	Från vänner vid g:la Adolf Fredriks folkskola till Fredrika Hallin att användas i hennes verksamhet efter godtfinnande	30: —	679: 07

Missionshemmen:

729.	»Onämnd», till Barnens sommarvistelse	100: —	
758.	Syföreningen N:r 2, Sthlm, till Barnens Hem	57: —	
794.	»Till kaffeomkostn.» på Robertslund $^{17}/_{5}$	10: —	
808.	A. och H. L., Sthlm, till Barnens sommarvistelse	300: —	
810.	A. och L. S., Sthlm, till Robertslund	25: —	492: 00

Summa under maj månad kr. 6,833: 90

Med varmt tack till hvarje gifvare!

"Saliga äro de människor, som . . ., då de vandra genom tårdalen, göra den rik på källor."

Ps. 84: 6, 7.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.